

SOLIDARIDAD OBRERA

Òrgan de la Confederació Regional del Treball de Catalunya i Balears. III Època **PERIÒDIC GRATUÏT**

FUNDADA AL 1907

Portaveu de la Confederació Nacional del Treball - Adherida a la AIT
Acabat de maquetar al Gener del 2013 - Núm.358

Més de 30 dies de VAGA INDEFINIDA...

**tot el suport per als treballadors/es
d'IMESAPI Granollers**

Caixa de Resistència oberta pel sindicat a favor dels vaguistes d'IMESAPI i les seves famílies.

Podeu fer donacions solidàries al següent número de compte:

Titular: Sindicato de Oficios Varios de Granollers

Nº de comte: 2100-0330-92-0101640016

**La secció sindical
de la CNT frena
l'ofensiva per part de
la direcció**

Pàg. 5

**Recomposiciones de
poder entre clases
(economia)**

Pàg. 8-9

**Especial
Vaga 14 N**

Pàg. 10-11

**Entrevista a Alfonso
Álvarez, secretario
general del comité
confederal**

Pàg. 14-15

Editorial

OJO POR OJO

Secretariat Permanent
del Comité Regional de
Catalunya i Balears.

Tiempos revueltos, tiempos de cambios trascendentales que muy seguramente marcarán para décadas los próximos años. Pasan hechos que no hace tanto, sucedían en lustros o incluso décadas. La crisis, no solo económica, está provocando que los cimientos del Estado vuelvan a chirriar de una forma que parece que solo el Partido Popular, el partido alfa de las "clases medias españolas", pueda ser el único valedor del Orden Constitucional.

Avanzamos ya, en el anterior editorial de Solidaridad Obrera, de la importancia trascendental que tendría para este año, la manifestación histórica de la Diada de Catalunya. Fecha, en la que se celebra una derrota. La derrota de las instituciones y leyes del Principat de Catalunya. Leyes e instituciones que todo sea dicho de paso, no seremos nosotros quienes las defendamos, si bien tampoco somos los defensores de las leyes de ese Imperio, Estado o chiringuito presente, pasado o futuro llamado España.

De un Imperio que antaño dominaba mares y continentes, pero que para si mismo, jamás ha sabido gestionar sus propias entrañas, su propia estructura. De un imperio, mentalmente

centrípeto y chulesco que raras veces ha sabido entender la diferencia. Diferencia que se reveló por las armas en Flandes, las Américas, Cuba o Filipinas para llegar ya en el siglo XX y XXI a la propia Iberia, la antigua Hispania romana. A varias de las partes fundadoras, de la otrora llamada España, a unas Españas que bajo el yugo de un nacionalismo castellano de inspiración administrativa leonesa y por tanto visigoda y romana, quiso imponer a través de las tristes revoluciones liberales del pasado siglo XIX, el modelo centralista y burocrático francés.

De esa idea parten ataques como el intento de reforma educativa del Ministro Wert, la cual no solo afecta a la defensa del catalán en el aula, sino a muchos otros aspectos que a ciertos partidos catalanes no parece que les molesten tanto. Denunciamos ya en el pasado Editorial, como bajo la excusa de la senyera se tapaban vergüenzas propias de las elites catalanas, nuestras odiadas elites. Aun con estas, las banderas no solo sirven para tapar sino también para distraer. Ya que de mientras, no miramos las consecuencias de la Reforma no solo para con el catalán, sino para las consecuencias sobre nuestra clase. En la misma, se ofrecen una serie de garantías y apoyos legales para la educación

concertada (principalmente religiosa) en detrimento de la educación pública. Aspectos como la renovación automática de convenios, la garantía de que no todas las plazas sean públicas y demás argucias legales de nefastas consecuencias para las familias obreras (al tener que hacer frente a una educación de pago), a la ideologización religiosa (si bien la escuela estatal no queda exenta de ideología cívica y de apoyo a las instituciones) o las peores condiciones laborales y de acceso para la clase trabajadora en el sector educativo.

Atodo ello, sucedió el pasado 14 de noviembre, una Huelga General de "cierta" trascendencia europea, convirtiéndose en varias manifestaciones y jornadas de lucha en varios países centrales de la Unión contra la austeridad presupuestaria y el empeoramiento de las condiciones de trabajo. En Iberia, dos huelgas generales en España y Portugal tuvieron una participación superior a la del pasado 29 de marzo, a pesar de estrategias como el inicio del consumo del alumbrado público en pleno día para acrecentar el consumo eléctrico y hacer ver que se consumía más, unos servicios mínimos superiores a la anterior convocatoria y un número total de trabajadores en paro bastante superior al del pasado 29.

Con estas, el gobierno central se ve atacado en diferentes flancos des de Bruselas (o mejor dicho Alemania), des de Catalunya y de forma creciente también, desde la propia

clase obrera, organizada aun de forma casi unánime a través de mecanismos de acción sindical nefastos para el contraataque como son los comités de empresa y de unos sindicatos que, a izquierda y derecha, a lo que aspiran es a formar parte de la gestión institucional.

Parece que sea, el Partido Popular, ese partido de derechas, católico y nacionalista español, el que defienda cada vez más en solitario un marco legal, la Constitución, que en su día su semilla llamada Alianza Popular (de Don Fraga Iribarne) votó en contra.

Una Carta Magna que representa, no nos engañemos, el intento de consenso entre las elites españolas: el Gran Madrid, aun débil comparado con hoy, representante de ese nacionalismo español, las elites de esa burguesía catalana (castrada al menos en su forma proyectiva en esos primeros años azules del Generalísimo), la burguesía vasca (de una adaptación mejor a las Españas de lo que uno se pueda imaginar: ¡ahí, ese Neguri! dicen esas vástagos burgueses afincados en Madrid con cierta melancolía), los rastrojos aun testimoniales del poder latifundista en amplias zonas de Castilla y Andalucía y finalmente una aristocracia obrera organizada en sindicatos controlados por partidos (PCE y PSOE) que rápidamente abrazaron el orden constitucional, la rojigualda y los Pactos de la Moncloa, eliminando por años la respuesta obrera, la verdadera fuerza de oposición al parlamentarismo

franquista y juancarlista.

Una respuesta, que a pesar de los silencios cómplices de una serie de medios de control informativo parece que empieza a tener visibilidad en la esfera colectiva. Respuesta, que muchas veces se paga con la vida. Con la vida de trabajadores que casi siempre, sigue silenciada mientras sus últimos responsables no pagan, lo que el sistema judicial de esta dictadura parlamentaria dice que deben pagar.

A la espera de una justicia popular, de una justicia que aplicó con severidad e inteligencia el padre de Núria Escorza (de visita estos días por Barcelona en busca de la historia de su padre: Manuel Escorza del Val, responsable de los Servicios de Inteligencia de la CNT en la Guerra) en los dorados meses de la revolución obrera y libertaria en la Rosa de Foc de 1936. Unos meses donde esas elites tenían incluso al salir de sus casas.

Esperemos por tanto, que vuelvan los tiempos de Escorza, Eroles, Fernández o Barriobero. Tiempos donde se hizo justicia. Justicia de la de verdad.

A ti, Esther Quintana (manifestante a quien la Brigada Móvil de los Mossos d'Esquadra "presuntamente" te arrancó un ojo de un disparo en la pasada Huelga General), a ti Pedro Álvarez (asesinado por un Policía Nacional en l'Hospitalet de Llobregat hace ya 20 años), a vosotros y a tantos otros. En vuestro honor, va dedicado este Editorial.

Salut y anarcosindicalismo.

**Solidaridad Obrera es el periòdic quadrimestral de la
Confederació Nacional del Treball Catalano-Balear**

Editor: Comité Regional de CNT-AIT Catalunya i Balears

Seu de Gestió: C/Florida, 40 Cornellà de Llobregat

Contacte: Telf/fax: 933755853

Email: soliobrera@cnt.es

Web: <http://soliobrera.cnt.es/>

Distribució: Depòsit Legal B.406-1978

ISSN: 1887-8660

Direcció i Administració: C.R. Catalunya Balears

Subdirecció: Rubén C.

Col·laboren en aquesta ocasió: Mireia, Susana, Dani R, Palo i Sergi, Mijail Vlassof, Victor Méndez, Roger Mateu i tots els secretaris de premsa dels sindicats de Catalunya i Balears. Donem les gràcies a Alfonso Álvarez, Endika, Montse Luque, Nando i José Angel.

El periòdic només es fa responsable dels articles que vagin expresament signats per la redacció o el subdirector. La resta dels articles són responsabilitat de que els signa.

Comitè Regional de Catalunya i Balears

Pl. Duc de Medinaceli 6, Ent. 1º 08002 Barcelona. Telf: 93 317 05 47 / email: crctat@cnt.es / web: www.cnt.cat

Com col.laborar amb el diari solidaridad obrera:

Es poden fer aportacions per fer possible l'edició i distribució del diari a:

La Caixa 2100-3401-09-2100319266

Titular: Sov viladecans

Sindical

Vaga indefinida dels treballadors d'IMESAPI a Granollers

Redacció S.O.

Des del 4 de desembre, els treballadors de IMESAPI (empresa que pertany al grup ACS, presidida per Don Florentino Pérez) empleats del servei d'Enllumenat Públic de Granollers i Les Franqueses i el manteniment de les dependències municipals de Granollers, estan en vaga indefinida.

Aquesta vaga ha estat convocada pels sindicats CNT i CGT, i esta causada pel Expedient de Regulació Temporal de Treball (ERTE), presentat per l'empresa a nivell estatal, i que en el cas de Granollers afectaria a 6 llocs de treball.

Davant d'aquesta situació, els sindicats anteriorment citats, ja van sol·licitar a l'empresa fa més de dos mesos, informació econòmica per poder estudiar i proposar mesures d'anticipació a la crisi. L'empresa va obviar

aquesta petició, fent que es tanqués la porta a que els sindicats poguessin estudiar la situació.

Tant CNT com CGT, consideren que existeixen diferents irregularitats formals en aquest procés. Per un costat, l'empresa vol negociar l'ERTE globalment, per desvincular així els centres de treball com el de Granollers els contractes públics amb l'administració. Fonts sindicals defensen que no sobra ningú de la plantilla, ja que els treballadors segueixen desenvolupant la seva feina amb total normalitat. Es més, asseguren que al aplicar-se les mesures proposades per l'empresa, es posaria en qüestió el bon funcionament

del servei. Per una altre banda, els treballadors estan sorpresos de l'actitud de l'ajuntament, que en comptes de garantir el treball als ciutadans de Granollers, deixa que empreses gestionades com el magnat Florentino Pérez, decideixin sobre com ha de ser la gestió pública d'un servei.

Els treballadors lamenten l'incert futur respecte als seus llocs de treball, ja que només hi ha un empleat subrogat pel Ajuntament de Granollers, el que deixa en una situació d'indefensió al personal del servei al no existir cap compromís per part de l'administració per garantir els llocs de feina en un futur in-

mediat, el que podria significar que 21 famílies de la comarca es quedessin sense feina.

Les demandes dels treballadors són molt clares: Contra l'ERO temporal que enviarà un 20% de la plantilla a l'atur.

Pel manteniment dels llocs de treball.

Contra la pèrdua del poder adquisitiu que pateixen des de fa dos anys.

Garantia laboral.

Drets per a qualsevol secció sindical.

Un servei públic que no depengui d'interessos particulars d'empresaris sense escrúpuls.

Per tal d'aconseguir aquestes demandes, els treballadors

que porten en vaga més de 30 dies, han fet més de 9 manifestacions a Granollers, entre altres accions, i han convocat més de 6 pel mes de Gener. Unes manifestacions que estan sent recolzades per diferents organitzacions, col·lectius i plataformes ciutadanes, que han constituït el comitè de suport als vaguistes d'IMESAPI, amb l'objectiu de solidaritzar-se amb les accions i manifestacions que s'estan fent a terme, i visibilitzar el conflicte.

Aquesta solidaritat ja es va poder veure el 29 de desembre, on al finalitzar una manifestació que va aplegar més de 100 persones, diferents organitzacions com la PAH (Plataforma d'afectats per la hipoteca a Granollers), la CGT i la CNT, van mostrar tot el seu suport a la vaga, animant als ciutadans i ciutadanes de Granollers a participar en les manifestacions.

CNT-AIT Granollers ha obert un compte bancari destinat a la Caixa de Resistència que el sindicat ha obert a favor dels vaguistes, i les seves famílies, d'IMESAPI.

Podeu fer donacions solidàries al següent número de compte:

Titular: Sindicato de Oficios Varios de Granollers

Nº de comte: 2100-0330-92-0101640016

Manifest del Comitè de suport als i les treballadors/es de IMESAPI de Granollers i Les Franqueses

Des del passat 4 de Novembre els i les treballadors de IMESAPI de Granollers i Les Franqueses es troben en VAGA INDEFINIDA contra l'ERO presentat per aquesta empresa. El mateix, provocarà que 6 treballadors/es es vegin adocats a l'atur de forma temporal.

Els i les granollerins/es no podem permetre la prepotència de l'empresa IMESAPI amb els seus treballadors/es. És un escàndol, que aquesta empresa amb beneficis multimilionaris vulgui

deixar a l'atur a sis famílies. És per això, que en aquests temps d'agressions contínues envers els drets de la majoria de la població, cal recolzar i solidaritzar-se, amb totes aquelles persones que lluiten per mantenir els nostres drets (laborals, sanitat, educació, etc.).

Les entitats sotasignants, exigim a l'Ajuntament de Granollers que compleixi els seus compromisos amb el servei públic d'enllumenat de la ciutat, i obligui a l'empresa IMESAPI ha que garanteixi el servei d'enllumenat i pressioni

per la retirada de l'ERO. És intolerable que els interessos particulars d'una empresa privada s'anteposin per davant dels interessos comuns del poble, com és el cas d'un servei públic municipal com el que ens ocupa.

Fem una crida al conjunt de sindicats, plataformes, associacions de veïns/es, etc., a participar i solidaritzar-se amb les mobilitzacions que convoquin els treballadors i treballadores de IMESAPI.

Prou agressions envers els drets dels i les treballadors i treballadores!

Per adherir-se al manifest ho podeu fer a través de: imesapienlluita@gmail.com

PROPERES MANIFESTACIONS

-Dimecres 2 de Gener a les 11:00 hores: MANIFESTACIÓ a Carrer Esteve Terrades amb Carretera Ronda Sud (Granollers).

-Dilluns 7 de Gener a les 16:00 hores: MANIFESTACIÓ a Plaça de la Llibertat (Granollers).

-Dimecres 9 de Gener a les 11:00 hores: MANIFESTACIÓ a Plaça de l'Escorxador (Les Franqueses).

-Dissabte 12 de Gener a les 17:00 hores: MANIFESTACIÓ a la Plaça de la Corona (Granollers).

-Dilluns 14 de Gener a les 11:00 hores: MANIFESTACIÓ al Carrer Primer Marquès Franqueses (Granollers) davant l'INEM.

-Dimecres 16 de Gener a les 17:00 hores: MANIFESTACIÓ a la Plaça Santa Eulàlia (Les Franqueses)

-Dissabte 19 de Gener a les 17:00 hores: MANIFESTACIÓ a la Estació Granollers Centre (RENFE).

Sindical

El FREMAP no respecta els drets de les dones treballadores

Redacció S.O.

El passat 4 d'octubre, l'empresa Sociedad de Prevención FREMAP va acomiadar a una companya de CNT León, per rebutjar el trasllat forçat que li oferia l'empresa després de gaudir una excedència maternal. L'empresa va oferir a la treballadora, un cop acabada l'excedència, tornar a reincorporar-se a un lloc de treball a més de 400 km de distància del seu domicili, tot i saber que té al seu càrrec a una filla de curta edat.

Amb l'excusa de la crisi i aprofitant-se de la recent normativa laboral esta aprofitant per treure's del mig treballadors i treballadores amb més antiguitat. En el cas de les dones, s'aprofita el fet de fer ús dels drets maternals, per propiciar l'acomiadament.

Aquesta empresa, es presenta públicament a través del seu Informe Anual de Responsabilidad Social com a una "...Entidad que se configura en función del ser humano con profundo respeto tanto a su dignidad como a su libertad". I que té un Codi de Conducta on "... se recogen las principales normas de actuación en relación con las personas, incluyendo aspectos como selección, formación, no discriminación, comunicación, apoyo...", presumint de ser una empresa que vetlla per la reconciliació familiar, posant facilitats als seus treballadors/es!

Aquest acomiadament ha sigut respost per la central anarcosindicalista arreu de l'estat español, mitjançant concentracions allà on l'empresa té seus, com per exemple a Tarragona, Toledo, Santander i

Madrid. Aquestes concentracions informatives es van realitzar tant per pressionar a l'empresa perquè donés marxa enrere en la seva decisió, com per informar a treballadors i treballadores de la doble moral amb que l'empresa es presenta públicament.

Finalment, la companya acomiadada va arribar a un acord amb l'empresa, pel qual cobrarà el doble de la quantitat amb la que inicialment havia sigut indemnitzada. Tot i que el sindicat de León, no considera l'acord econòmic com una victòria, ja que l'objectiu de l'organització és la lluita i defensa de lloc de treball, valoren positivament la resolució del conflicte per la dificultat que presentava.

1 Informe Anual de Responsabilidad Social de FREMAP 2009.

Ginos continua cohartant els seus treballadors/res perquè acceptin el Desafío 2013

EL passat 14 de desembre, la CNT de Barcelona, es va concentrar a la seu del Grup Vips, corporació a la qual pertany la cadena de restaurants GINO'S.

Redacció S.O.

Les tensions amb els responsables de la cadena de restaurants Ginos no són una novetat. FA un any l'empresa va posar sobre la taula el document Dasafio 2012. Aquell document era un annex que aportava canvis en els tipus de contracte dels seus treballadors. Es volia que els treballadors/res el signessin i acceptessin com un paquet de mesures per fer front a la crisi. EN aquell moment, la lluita dels treballadors va aconseguir frenar les pressions. Però l'empresa ha tornat a treure a la llum el paquet de mesures, amb el nom Dasafio 2013. Com si fos un desafiament per ser millors, l'empresa vol forçar que els treballadors/res acceptin una bateria de reformes que empitjoren de forma considerable les seves condicions laborals, tant salarials com de qualitat de vida.

Les mesures proposades en Desafio 2013 són la reducció d'hores (que en molts casos afecta treballadors amb contractes de 20 o 30 hores setmanals), la reducció de dies de vacances i de sou. Modificacions en els horaris que moltes vegades resulten impossibles de compaginar o la possibilitat de

trasllat de centre de treball sense cap raó i de manera immediata.

Des de la CNT, fa un any es va aconseguir que els treballadors mantinguessin les seves condicions laborals, tot i que des d'aleshores, l'empresa els ha tingut en el punt de mira, fent-los assetjament laboral. D'altra banda, s'està fent campanya amb les persones afectades i des dels diferents sindicats que tenen restaurants d'aquesta cadena a les seves ciutats i viles, també estan mostrant el seu recolzament, fent difusió del tracte peyoratiu que aquesta empresa mostra amb el seus empleats i informant del cas. Aquest ha estat el cas de SOV de Salamanca i el SOV de Màlaga que a més de difusió, han intentat donar assessorament laboral als treballadors/res d'aquelles sucursals.

Davant la situació, l'empresa ha ofert als delegats del sindicat la possibilitat de sortir indemnes dels abusos recollits en el Desafio 2013, en un intent de pal·liar la tasca sindical i aconseguir que acceptin el paquet de mesures. Ara bé, la resposta ha estat negativa, ja que els delegats no creuen en aquestes dinàmiques, i que l'èxit en la resolució del conflicte passa pel fet que es revoqui el total de l'esmentat paquet d'abusos laborals.

La secció sindical de la CNT frena l'ofensiva per part de la direcció de la residència de la 3ª edat "Casa de les Monges"

Redacció S.O.

Després del conflicte sindical i l'aturada de les intencions de l'empresa de baixada de sou dels treballadors i treballadores, l'empresa va passar a l'ofensiva imposant tres sancions greus a tres treballadores.

L'historial d'aquesta empresa contra la secció sindical de CNT i en concret contra la seva delegada és llarg, fins i tot amb l'intent d'acomiadament. Les sancions greus que es volien imposar suposaven la retirada de sou i feina durant un mes, sanció que no es podien permetre per la quantitat que suposava.

Finalment, la gerent Eva Maria Noales Tintoré, va aturar el que es considerava, des de la secció sindical, com una guerra absurda i innecessària, que només faria que empitjo-

rar l'ambient laboral, repercutint en els i les usuàries i les treballadores. Les demandes fetes per la secció consistien en que l'empresa prestés el material de seguretat i higiene adequat i suficient per a totes les treballadores per poder realitzar les seves tasques amb total normalitat; en segon lloc, assegurar la no baixada dels salaris i la fi dels retards en el cobrament de les nòmines; i en tercer lloc, que es posés fi a la repressió per motius sindicals.

Després de la reunió mantinguda el 29 de novembre, la gerència de la residència i la secció sindical de la CNT van acordar els següents punts:

- Compromís de l'empresa de no baixar els sous de les treballadores.

- Es pagarà la paga de nadal, això sí, prorratejada fins que la Generalitat aboni els deutes a l'empresa.

- Tractar amb les treballadores els temes demandats de seguretat i higiene a la feina i seguir reunint-se periòdicament.

- La retirada de les tres sancions greus imposades contra tres treballadores.

Per aquestes mesures acordades, el sindicat va decidir aturar les accions a la residència i agraeix les mostres de suport rebudes en el que ha durat el conflicte. Alhora, es reafirma en la necessitat d'arribar a acords de forma directa i sense intermediaris.

Podeu seguir atents a les notícies d'aquesta secció sindical mitjançant <http://cntsabadell.wordpress.com/> i/o en aquest mitjà <http://soliobrera.cnt.es>

Direccions de sindicats de la CNT de la Regional Catalano-Balear:

BADALONA Ptge Riu Congost, 5-11 baixos 08917 Badalona. Ap.Co: nº 302, 08910 Badalona. Telf/Fax: 93 398 84 63 e-mail: badalona@cnt.es

BARCELONA Plç Duc de Medinacelli, nº 6 Entlo 1^a, 08002 BCN. Telf/Fax: 93 317 05 47 e-mail: sov@barcelona.cnt.es

CORNELLÀ DEL LLOBREGAT C/ Florida, 40 08940 Cornellà del Llobregat. Ap.Co: nº 287, 08940 Cornellà Telf/Fax: 93 375 58 53 e-mail: cntcornella@cnt.es

ESPARREGUERA Telf: 661 170 643 Fax: 93 733 97 08. e-mail: esparreguera@cnt.es

FIGUERES C/ Poeta Marquina, s/n 17600 Figueres. Ap.CO: nº 103, 17600 Figueres. Telf/Fax: 97 267 32 88 e-mail: figueres@cnt.es

GRANOLLERS Carrer Emili Botey, 14 CP 08402, Telèfon 931818313 email: granollers@cnt.es web: <http://granollers.cnt.es>

HOSPITALET DEL LLOBREGAT C/ Mare de Déu de Montserrat nº 20 baixos, 08901 L'Hospitalet de Llobregat. Telf: 93 448 28 55 e-mail: hospitalet@cnt.es

IGUALADA Pg. Verdager nº 122, 2° 08700 Igualada. Ap.Co: nº 486, 08700 Igualada. e-mail: foigualada@ya.com Telf/Fax: 93 805 41 91.

LA BISBAL D'EMPORDÀ C/ Marimon Asper 16, 2°, 17100 La Bisbal. Ap.Co: nº 29, 17100 La Bisbal. E-mail: cntlabisbal@actiu.net Telf/Fax: 97 264 53 98

MANRESA Plaça Catalunya N^o9 entresòl, 1^a i 4ª Manresa 08242 Telf: 615.402.071 / 93.178.83.68 sov@manresa.cnt-ait.es / manresa.cnt.es

MATARÓ Ap.Co: nº 277, 08301 Mataró. e-mail: flमतारो@cnt-ait.es Telf/Fax: 93 536 14 20

MENORCA-CIUTADELLA Sor Àgueda 5, 1er, Ap. Co: nº288, 07760 Ciutadella de Menorca. e-mail: cnt.menorca@gmail.com

MONTCADA-LA LLAGOSTA Rbla Països Catalans nº 57, 2^a Ap.Co: nº 87, 08120 La Llagosta. Telf: 610 83 26 92 e-mail: cnt.montcada@gmail.com

OLOT Plç.Cinema Colon 4, 17800 Olot. Ap.Co: nº 85, 17800 Olot. Telf/Fax: 97 227 16 82 e-mail: olot@cnt.es

PALMA DE MALLORCA C/Palau Reial nº9,2^o 07001 Palma. Ap.Co: nº 1566, 07080 Palma. e-mail: cnt-palma@cnt.es Telf/Fax: 971 726 461

LLEIDA-PONENT Rambla Ferran 30, 4° 1^a C.P.: 25007 Lleida. Ap.Co: nº 847, 25080 Lleida.e-mail: flponent@cnt.es Telf: 627 13 36 96

PINEDA DE MAR e-mail: pinedademar@cnt-ait.es

PREMIÀ DE MAR C/ del Nord 65, local. 08330 Premià de Mar. Ap.Co: nº 187. e-mail: cnt_premia@hotmail.com

SABADELL Ptge. Edgardo Ricetti nº 16. Ap.Co: nº 2172, 08200 Sabadell. Telf: 93 717 53 01 e-mail: cnt-sabadell@cnt.es

TARRAGONA C/ Cardenal Cervantes 18, 1-2^a. Ap.Co: nº 973, 43080 Tarragona. Telf: 676 43 73 01 e-mail: tarragona@cnt-tgna.org

TERRASSA Ctra. Montcada nº 79, 08221 Terrassa. e-mail: terrassa@cnt.es Telf: 93 733 97 08.

Sindical

Conferència de militants a Cornellà de Llobregat

Redacció S.O.

El passat 8 i 9 de desembre, unes 70 militants de diversos sindicats de la Confederació, es van trobar al que seria la primera conferència de militants realitzada després del X Congrés. Durant el transcurs de la Conferència, es van poder realitzar debats i anàlisis col·lectius sobre les diferents ponències presentades.

El dissabte, el tema prin-

cipal a tractar va ser l'atur i com poder fer front des de les realitats de cada sindicat. Cal destacar algunes idees que van ser exposades i que podrien ser nous camins a explorar pel sindicalisme de classe. Es va assenyalar la importància de que els sindicats portin a terme estudis en el seus àmbits territorials d'actuació, sobre els agents socioeconòmics que interactuen en aquests, i poder així, sistematitzar la informació per tal de saber quins

són els que estan en condicions de crear, o no, llocs de treball. També es va apuntar, la necessitat de coordinar-se amb cooperatives, que poden ser una solució per la situació d'atur per les nostres afiliades.

Altres propostes presentades, feien referència a la possibilitat d'un control sindical de la força de treball, tenint les seccions sindicals pesos específics sobre la política de contractació. També es va debatre sobre la reivindicació de

la reducció de la jornada laboral a 30 hores, mantenint les mateixes condicions laborals.

El diumenge, tot i no haver ponències, es va aprofitar la trobada de militants per debatre i valorar les lluites conjuntes amb altres organitzacions, i maneres d'impulsar l'organització per poder afrontar les retallades en drets laborals i socials que patim com a treballadores.

La conclusió de la Conferència va fer referència a la importància de fer més

trobades com aquesta, potenciant l'assistència de companys/es de totes les regionals, per dos qüestions bàsicament; en primer lloc perquè és un punt de trobada on es debat, es reflexiona i es posen en comú distintes problemàtiques que tenen els sindicats, i en segon lloc perquè serveix per conèixer-nos directament, quelcom que facilitaria qüestions com l'elecció de càrrecs a l'hora d'assumir responsabilitats dintre de l'organització.

entrevistes

Endika

Afiliat al SOV de Bilbao

Personalment m'alegro de que al final es pogués celebrar la conferència, ja que la temàtica que es va tractar és quelcom de plena actualitat. Va ser interessant la posada en comú del treball realitzat i el desenvolupament de les propostes a nivell teòric, experiències i reflexions veritablement útils per traslladar a la resta de sindicats. També les línies de treball que s'estan duent a terme en l'àmbit de l'atur, tot i que es trobaran a faltar més casos pràctics que haurien fet més enriquidor el debat. Resumint: fan falta més reflexions conjuntes com aquesta conferència.

José Ángel Santano

Secretari General de CNT
Miranda del Ebro

Considero que podem extreure una valoració positiva sobre la conferència pel que fa a les ponències presentades i als debats generats durant aquests dos dies, que sense cap tipus de dubte, han sigut molt enriquidors. També cal dir que la trobada ha servit per conèixer-nos entre els companys/es dels diversos sindicats que han assistit. Com a punt negatiu, cal dir, que hi hagut poc compromís a l'hora d'assistir, i en la freqüència d'aquestes conferències, ja que haurien de ser més freqüents i amb més participació pel bé de l'organització.

Nando

Afiliat al Sindicato de CNT Villaverde

Em sembla imprescindible la realització d'aquestes conferències tant a nivell general com a nivell regional, considerant fonamental donar la llibertat total als afiliats/des per a que s'expressin i donin el seu punt de vista sobre diferents temàtiques a tractades. També es fonamental que de les actes presses, cada militant reflexioni sobre la pluja d'idees que hi ha hagut, extraient el més important per poder aplicar a les realitats locals, ja sigui a nivell de federacions locals o inclús a nivell regional, ja que les realitats són molt diferents i les idees no sempre són vàlides per a tots els llocs per igual. Sobre l'atur, tot i ser un tema molt complex, crec que són els mateixos aturats els que han d'implicar-se, tirant del carro, tot i que la CNT ha de tenir unes estratègies clares i ben definides. La realitat és que hi ha una gran quantitat d'aturades, i com a organització no sabem com poder fer front, quines alternatives posar. Per això és important la formació de la militància per poder donar resposta a aquesta problemàtica.

Montse Luque

Afiliada al SOV de Cornellà

La meua motivació per a l'assistència a aquesta conferència de militants, tot i que em considero més afiliada que militant i com a membre del ateneu de Poble Sec, és un acte de suport mutu, que considero que és important entre col·lectius i organitzacions de caràcter llibertari que existeixen en l'actualitat, es que crec que és molt important que s'uneixin esforços a nivell confederal. Més que valorar el tema de l'atur, m'agradaria destacar que les persones que han participat han sigut molt autocrítiques i crec que això és un punt molt positiu per la CNT, ja que a l'hora que s'esta intentant créixer i consolidar un projecte, es valora cada punt de creixement i com es pot anar millorant, perquè des del meu punt de vista, només és dels errors del que es pot anar aprenent, per tant em quedo amb aquesta idea de la Conferència.

110 anys de l'Ateneu Enciclopèdic Popular

Mire

Caminant pel Passeig Sant Joan, una mica abans d'arribar a la Plaça Tetuan, hi ha una porta que quan l'obres saps que entres en un lloc especial i no pas perquè l'espai sigui especialment solemne sinó perquè el que simbolitza, el que encara manté viu és una lluita de 110 anys per conservar el nostre passat i reeixir del nostre present. Aquesta porta dona pas a l'Ateneu Enciclopèdic Popular (AEP).

L'AEP va sorgir de la necessitat d'organització, d'aprenentatge. L'espurna va ser la vaga general que va esclatar a Barcelona el 17 de febrer d'aquell mateix any 1902 on més de 100.000 obrers van agitar la ciutat per denunciar els precàries condicions de vida en les que es trobaven. La dura repressió va tenir com a conseqüència 12 morts i centenars de ferits. Tot i així no van poder callar el malestar social i la voluntat de crear un espai on la població es pogués formar i educar anava prenent força. En aquest sentit els ateneus sorgits del s.XIX es plantejaven caducs. Molts d'aquests obrers/es desitjaven canviar la visió d'un ensenyament caritatiu als pobres per la voluntat d'organitzar-se des de baix. Aquesta voluntat es va donar pas a l'obertura de l'Ateneu Enciclopèdic Popular, el primer president del qual va ser l'anarquista Lluís Bulffi, autor de textos com "Huelga de vientres", un escrit neomaltusià on es promovia la limitació de la natalitat.

Durant els anys vint l'Ateneu va agafar una rellevància considerable a la ciutat arribant a tenir més de 25.000 socis. Intel·lectuals com Joan Amades o Ainaud de Lasarte es van formar en aquest espai. Tot i així, l'AEP va ser concebut com un espai de creació de base obrera i per fer-ho va aglutinar

nombroses escoles dedicades a cobrir tots els àmbits socials. Dins les diverses seccions que es van anar formant des de la seva obertura hi havia la Secció d'Esperanto que es va obrir el 1905 quan l'AEP es trobava al carrer del Carme. Aquest mateix any va venir al Congrés Internacional cel. lebrat a Barcelona Zamenhof, l'inventor d'aquesta nova llengua que pretenia ser de caire mundial per esdevenir una baula més de l'engranatge d'igualtat que es volia forjar a nivell social.

“no resulta estrany que amb l'entrada de les tropes feixistes el 1939 l'Ateneu fos la primera entitat no institucional ocupada”

D'altra banda, els anys vint, també es van caracteritzar per ser l'època daurada d'un esport que anava molt lligat amb la societat de l'època: eren anys de boxa. Tot i que la boxa la va introduir la burgesia, poc a poc les classes populars van anar fent-se propi aquest esport. L'Ateneu no en restava indiferent i en ell es va formar una de les principals escoles de boxa a Barcelona juntament amb l'escola "Boxing" situada al carrer Tallers. Els grans boxejadors de l'època com Warrior - sobrenom utilitzat per Josep Alaverda que va ser diverses vegades campió de Catalunya - van ser entrenats a l'Ateneu. Desenes de seccions conformaven aquest espai. Totes gratuïtes, des del poble i per al poble amb una voluntat d'aprendre i ensenyar el que es sabia per no dependre de les institucions

o dels espais d'aprenentatge als que ni podien ni probablement volien accedir. Així doncs, no resulta estrany que amb l'entrada de les tropes feixistes el 1939 l'Ateneu fos la primera entitat no institucional ocupada. El General Mola va donar l'ordre d'acabar amb la cultura obrera i es va destruir tot l'immobiliari i gran part de la documentació. La que es va salvar es va enviar a Salamanca.

No va ser fins a finals dels anys setanta que va tornar a ressorgir amb la creació del Centre de Documentació Històrica i Social com a testimoni del moviment obrer. Aquesta entitat va recuperar l'Ateneu Enciclopèdic Popular passant a ser legal el 1980 i creant-se el CDHS-AEP. És una època de ressorgiment - es van realitzar exposicions i col·loquis com el que va tenir lloc el maig de 1980 conjuntament amb la Federació Local de Barcelona de la CNT-AIT sobre els "Fets del maig de 1937" - però també d'una lluita incansable per la recuperació d'un espai adequat per conservar la valuosa documentació. Van anar passant els anys i fins 1991 l'Ateneu es va trobar a la Casa de la Caritat de Barcelona però un fatídic 30 de novembre es va produir l'ensorrament de dues plantes de l'edifici que van causar desperfectes als dispensaris de la biblioteca de l'Ateneu. El silenci mediàtic dels primers dies es va trencar quan el periodista J.M. Huertas va publicar la situació en la que es trobava l'espai. Després de quatre dies d'angoixa la documentació va ser traslladada als dispensaris de l'antic teatre de la Casa de la caritat. Després de diverses peripècies amunt i avall - Ferran Aisa descriu al seu llibre Una Història de Barcelona. Ateneu Enciclopèdic Popular (1902-1999) - la imatge era "3.000 caixes de plàtans" que contenien un dels arxius més importants sobre la nostra història obrera. Finalment

“... si uns el van ocupar per destruir la cultura popular d'altres simplement no els hi retornen i fan el possible perquè ni tan sols existeixi la possibilitat de creació de dita cultura”

l'AEP es va acabar instal·lant a l'edifici de la Biblioteca Arús del Passeig Sant Joan.

Sembla ser, però, que amb la celebració del 110é aniversari també arriba la tornada al barri del Raval. Després d'anys d'exili l'Ateneu molt probablement tornarà a tenir una seu on poder preservar la documentació en millors condicions. Tot i així si realment apostem per una memòria històrica veritadera, atorgant el sentit a les paraules que en boca de tants ha estat però que a la vegada tan buides les han deixat del

mateix, s'hauria de reparar el que es va prendre per la força. Sabem a qui li correspon tornar l'espai del que els van treure el 1939 però si uns el van ocupar per destruir la cultura popular d'altres simplement no els hi retornen i fan el possible perquè ni tan sols existeixi la possibilitat de creació de dita cultura. L'antic dispensari de la Casa de la Caritat no va poder ser l'espai per l'Ateneu ja que es va atorgar a la Facultat de Comunicació de la Universitat Ramon Llull. També l'Ajuntament i els alts càrrecs del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, entre d'altres, van mirar cap a un altre cantó quan tota la documentació es trobava entre quatre parets apuntalades. Amb el que no compten és que això no depèn de la institució sinó dels mateixos que fan que l'Ateneu Enciclopèdic Popular segueixi viu darrera la porta que hi ha al Passeig Sant Joan, 26; els que fan que segueixi viu en les nombroses exposicions que fan setmana rere setmana, les seves seccions i els col·loquis i exposicions itinerants que es van acollint a altres centres i sobretot segueix viu en l'aprenentatge de totes aquelles persones que des de fa 110 anys han apostat per la construcció des de baix i per l'aprenentatge mutu.

Economía

Recomposiciones de poder entre clases

Víctor Méndez es miembro del ICEA Barcelona. Este artículo se ha realizado a partir de los cursos de auto-formación en ciencias económicas del ICEA

Víctor Méndez (ICEA)

El término clase obrera ha sido estirado, enterado, difuminado, enardecido... se ha usado y abusado del mismo. Parece ser que incomoda a cierta cultura social. Su articulación verbal es, en el mejor de los casos, observada desde a distancia teórica. Cualquier posible identificación produce el rechazo de quien piensa que puede ser intoxicado... todos quieren ser guapos, ricos, ociosos, y por supuesto libres de la alienación del trabajo asalariado, y como esto resulta bastante difícil, opera en lugar de una liberación consciente, una sublimación en la identificación de pertenencia a la clase social de cada cual. Este artículo plantea una serie de consideraciones que contribuyen a situarnos en el contexto histórico, echar la vista hacia atrás y proyectar movimientos posibles en el tablero de la dialéctica social. Se describen algunos modelos teóricos que sirven para explicar la evolución de las clases sociales, igualmente, se establecen paralelismos entre momentos históricos análogos al actual. Más concretamente se definen las crisis económicas como procesos de ajuste en la composición de las clases sociales, una consecuencia de relaciones de poder cambiantes, que se articulan en estructuras sociales con vectores de cohesión por un lado y conflicto por el otro, y en las que las partes que las

componen gozan de diferente grado de influencia.

En una publicación de 1984, Martín Artiles y Pere Jódari definen las crisis como cambio en las relaciones de fuerza entre capital y trabajo. Sitúan aquel momento histórico en una dialéctica de clases compuesta por la fuerza estructural obrera y el poder negociador del obrero en el lugar de trabajo, y por la otra parte la recomposición hegemónica del capital. Los autores escriben en los 80', ya entrado lo que se suele llamar neo-keynesianismo, pero que quizá sería más apropiado denominar como keynesianismo tardío. Keynes enuncia sus teorías económicas y sociales para responder a la crisis de 1929, que vino a dar por concluida la etapa de liberalismo clásico. Sin embargo, es tras la SGM cuando se despliegan estas políticas con mayor amplitud. La destrucción material y humana de la SGM otorga margen al crecimiento económico basado en dos pilares: la concentración de capital ocurrida a causa de la crisis del 1929 y la guerra, además de la legitimación del Estado como garante de la estabilidad económica y social. Comienza así el auge del modelo keynesiano que duraría hasta la crisis del 1973, donde el mercado del petróleo fue el causante de la implosión de las contradicciones crecientes del propio modelo.

Durante el auge del modelo keynesiano, la lucha de clases y la estructura estatal capitalista centralizada serán

el motor de las políticas sociales. Este Estado moderno se fundamenta en procesos de acumulación a partir de la intervención económica del Estado, así como en la legitimación del poder a través del Estado del bienestar. Keynes aboga por inversiones públicas con las que se pretende incrementar la producción, sin tener que modificar las condiciones de la estructura económica. Estas inversiones activan la demanda por dos vías: la cadena de valor añadido y el incremento de las rentas del trabajo por una mayor tasa empleo. Es lo que se llama el efecto multiplicador de la demanda agregada. En un contexto de lucha de clases, la legitimación del Estado se realiza a través del salario social en servicios públicos, pensiones y remuneraciones de seguro social. Además, se institucionaliza a los sindicatos integrándolos en las Relaciones Industriales (RI) dominantes: capital, Estado y sindicatos.

Señalan los autores que el sistema keynesiano, en la práctica, mostró una serie de contradicciones que causaron su declive. Simplificando, se identifican los siguientes factores como causas del declive. Cuanto más avanzada es una economía mayor crecimiento tiene del gasto público / PIB. Este gasto se imputa a déficit y se finanza en base a deuda, que se afronta con distintas políticas de monetarización, que al poner más dinero en circulación generan inflación. Señala Abraham Guillénii, que desde 1814, con el patrón oro, el

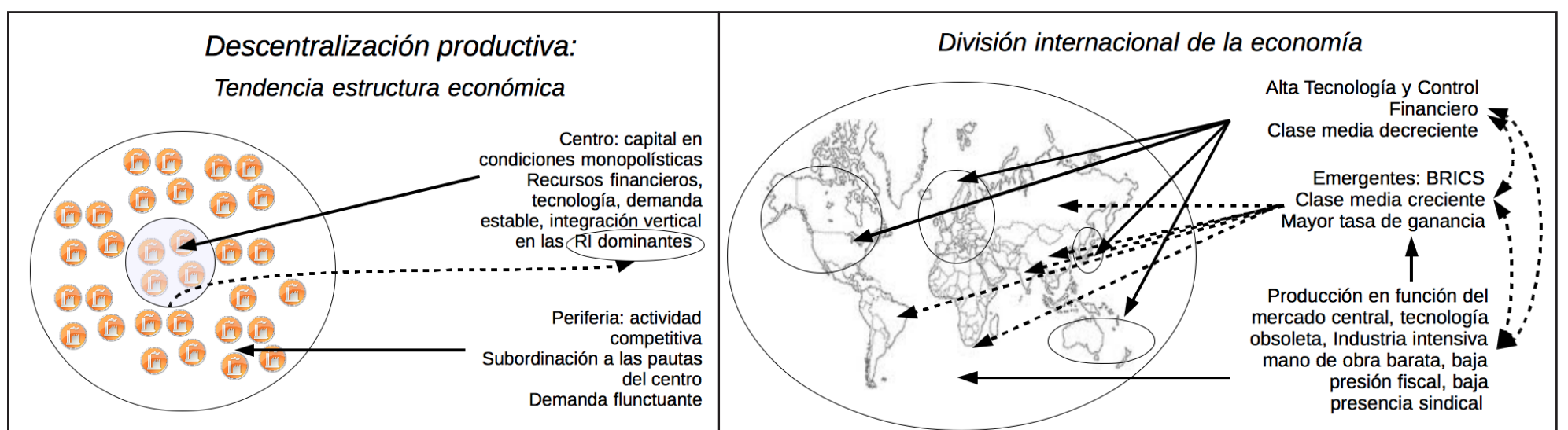
índice de precios mayoristas disminuyó de un 24% a un 44% dependiendo del país. Ante esta situación, el plan monetario de J.M. Keynes y el el plan White se aplicó para la libra en 1931 y para el dólar en 1934, sustituyendo el patrón oro por divisas reserva internacionales en el Fondo Monetario Internacional (FMI), con lo que se posibilita el uso y abuso de la inflación monetaria. El neo-capitalismo se encuentra entonces en la paradoja de que a pesar de que la productividad aumenta, los precios mayoristas y minoristas también aumentan. A este respecto, habría que considerar el aumento de los precios de las materias primas, en un contexto de evidente finitud de muchos de estos recursos.

Volviendo al texto de Martín Artiles y Pere Jódar, la caída de la tasa de ganancia produce la crisis estructural de 1973, y a partir de este momento se hace efectiva una recomposición hegemónica del capital que se venía fraguando de antes, lo que se ha venido a llamar el neoliberalismo. Su estrategia se basa en la descentralización productiva y en la aplicación de las nuevas tecnologías. Según los autores esta recomposición es posible gracias también, a la crisis de representatividad de unos sindicatos institucionalizados y debilitados.

El donut de la figura representa la idea fundamental de la descentralización productiva: separar entre núcleo y periferia de la estructura económica. Esta

misma idea se repite dentro de las propias empresas, con un núcleo duro y una periferia más precaria. También se aplica en otro proceso de descentralización productiva geopolítica: la globalización, que se representa en el siguiente mapa mundo, en el que opera una descentralización de la producción, a la que en nuestros días se ha sumado una descentralización de la demanda. En el gráfico se expone a la clase media en cuanto a su función de clase consumidora y su aportación a la demanda interna en la estructura económica de los Estados.

Profundizando en esta lectura de la crisis como cambio en las relaciones de fuerza entre capital y trabajo, Benjamín Coriat expone la hipótesis de que pueden ser establecidas unas relaciones laborales (RL) recíprocas para unas fases y unos periodos históricos dados (ibid i). Lo cual significa, que a cada modo de acumulación le corresponde un modo de RL. Así, al modo de acumulación de la inflexión neoliberal le corresponde unas RI dominantes tripartitas, donde el Estado ha perdido eficacia en sus políticas económicas, los sindicatos ven reducidas sus esferas de influencia, y el capital del núcleo se desarrolla en condiciones monopolísticas y sin contra-poderes relevantes. Las RI dominantes se plasman a través de procesos legislativos, reglamentarios y contractuales. Sumando las RI al conjunto de relaciones de capital/trabajo, entonces se habla de

manera más general de RL. Coriat cuantifica las RL en función de los procesos de relación salarial. Durante la inflexión neoliberal las relaciones de fuerza entre capital y trabajo experimentaron una serie de mutaciones, que se han venido operando desde la crisis del 1973 hasta la del 2007 y que se muestran en el siguiente esquema, actualizado a fecha de 2012. Respecto a lo ocurrido tras el 2007, se podría hablar de una segunda inflexión donde los salarios bajan, se amplía la periferia del sistema y se aplican esclusas sociales. A la vista de los acontecimientos, parece más preciso hablar de keynesianismo tardío para la etapa del 1973 al 2007, sobre todo en el Estado español, que con lustros de retraso respecto a las sociedades occidentales, implementaron ciertas políticas de inversión en pensiones, salud y educación pública (salarios indirectos), a la vez que se operaba la inflexión neoliberal en términos de salarios directos. En alguna medida, entre 1973-2007, esto también pasó en otras economías, donde en ocasiones además de una inflexión neoliberal en los procesos de relación salarial, también se aplicaron inversiones públicas, en lo que se llama keynesianismo asimétrico, cuyas inversiones van más destinadas a beneficios de las multinacionales que a rentas del trabajo. En estas circunstancias, la eficacia del efecto multiplicador de la demanda agregada se minimiza o es inapreciable. En términos generales el neo-keynesianismo convivió con la inflexión neoliberal y finalmente ha terminado devorado por ésta. En la situación que nos encontramos, ninguna de las políticas económicas aplicadas tienen los efectos supuestamente esperados. Además, el Estado del bienestar, la función legitimadora del capitalismo de Estado, se encuentra seriamente tocada, aunque sin un trasfondo de lucha de clases esto no supone ningún problema para el poder. Podemos decir que nos encontramos en una crisis sistemática, más que estructural. En economía es muy difícil predecir acontecimientos, por lo que prefe-

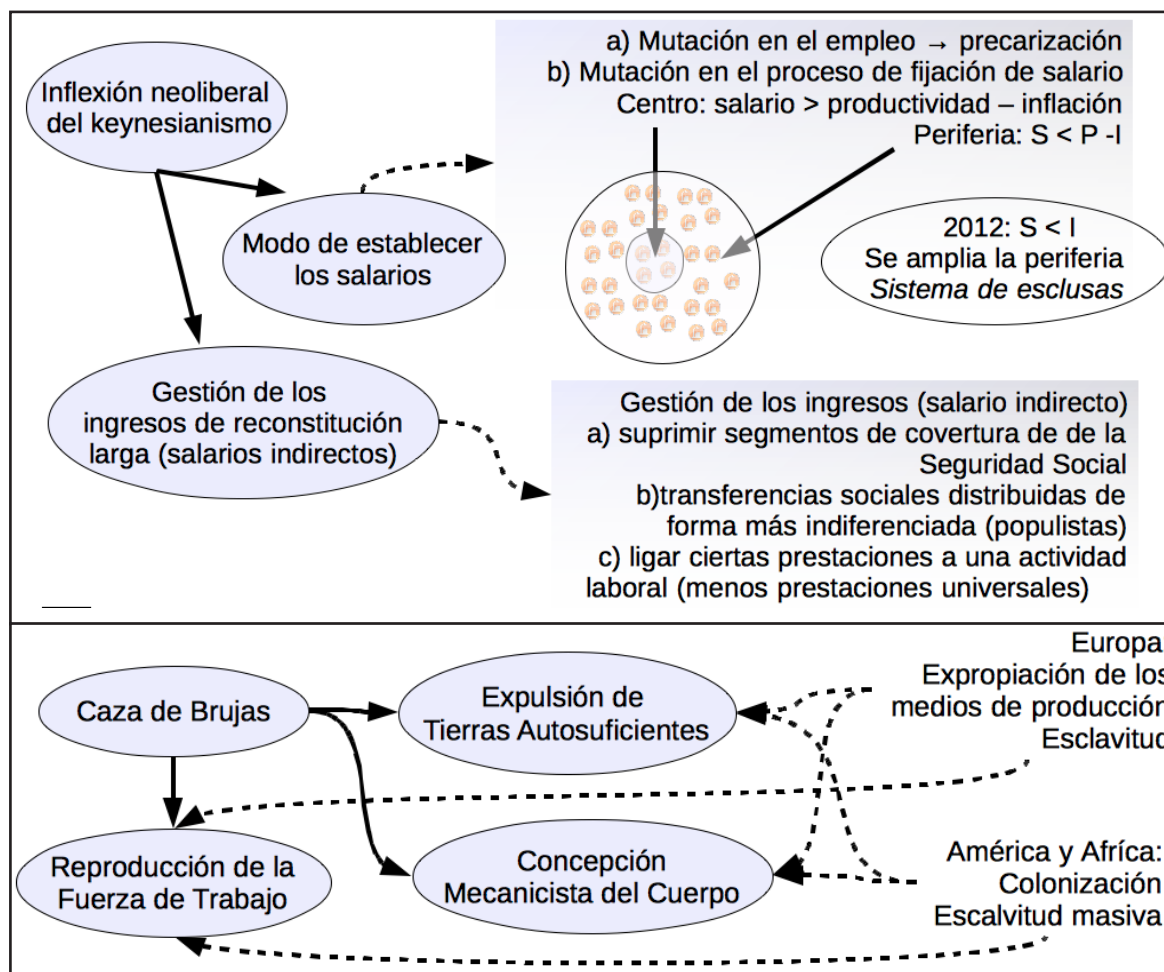
rimos describir la crisis del poder feudal en la Europa del S XVIII a partir de lo expuesto por Silvia Federici. La caída del poder feudal fue una crisis sistemática de mayor volumen que la crisis del 1929-33, supuso profundos cambios en las RL con la generalización del trabajo asalariado, así como en las relaciones de fuerza entre capital y trabajo. Durante la baja Edad Media el poder feudal fue encontrando crecientes dificultades para reproducir el modelo económico y social. Hacia 1350 un tercio de la

soramiento feudal basado en la titularidad de la tierra. En el siglo XVI el poder feudal se desmorona, mientras la burguesía, que había hecho frente común con los movimientos comunales rurales, en pos de la abolición del vasallaje y las obligaciones feudales, asume crecientes cotas de poder económico y social de la mano de una renovada aristocracia. A partir del S XVI se produce una recomposición hegemónica del capital que se va a extender hasta el S XVI-II. Este proceso produjo hambre y picaresca, así como la

amplia este concepto de acumulación originaria, describiendo la imposición del cuerpo máquina, un cuerpo humano domesticado para el modo de producción capitalista. El modo de producción del trabajo asalariado exige la domesticación social, romper barreras naturales, lazos y afectos comunales, y una desconexión de los biorritmos y ciclos estacionales de la vida rural. Federici va más allá alienación del cuerpo de Marx, entrando a analizar el concepto que las sociedades tienen de cuerpo humano. La acumulación

cuerpo, anulando del ideario colectivo el concepto de hombre zodiacal. Además, es utilizada en la expulsión de tierras autosuficientes, como medio de persecución de los modos de vida comunales para reconvertirlos al trabajo asalariado. Un tercer eje sería el control de la reproducción de la fuerza de trabajo, se criminalizó el uso de métodos anticonceptivos y de prácticas abortivas, así como se eliminaron celebraciones populares en tierras comunales, lo lúdico perdía espacio en el terreno público. Se siguió profundizando en el control estatal de la concepción y del nacimiento de criaturas, dando lugar a la posterior hospitalización de la maternidad. En la parte derecha del esquema se describen los procesos de ampliación de la base económica y su relación con la caza de brujas.

A través de los ejemplos anteriores, se exponen modos de acumulación en distintas recomposiciones hegemónicas del poder. Actualmente, se está llevando a cabo un proceso de este tipo, al que se ha querido denominar y explicar como crisis. Los mismos fundamentos que sirven para concentrar poder económico, pueden de ser usados con fines opuestos para distribuir el poder económico. Esta estrategia requiere la puesta en práctica de un número significativo de alternativas económicas de producción, distribución, consumo y acumulación, para tener influencia sobre la estructura de clases y en las relaciones laborales de conjunto, y también para que futuros procesos de ajuste puedan ser aprovechados por esferas crecientes de población, al revés de lo que ocurre actualmente. En este sentido, desde el movimiento libertario se atiende a lo económico y al análisis de clase, antes que a lo político, que queda en una mera cuestión táctica o de gestión. Sin un análisis de este tipo, la política se ve limitada por las estructuras de reproducción del sistema dominante.

figuras 3 y 4

población europea sucumbe a la peste negra, lo que ampliará el margen de crecimiento económico. El burgo comienza a desarrollarse basándose en el comercio y la artesanía, en ciudades que gozan de cierta autonomía mientras pagan impuestos al rey. En el campo, la nobleza y la iglesia mantienen la titularidad de la tierra, que se explota comunamente por campesinos vasallos y campesinos libres que pagan diversos diezmos e impuestos a los señores feudales. De 1350 a 1500 el salario real en especie y moneda aumentó un 100%, mientras los precios y la jornada media disminuyeron. El comercio y la artesanía, soportados en el gremio, permitieron mayores cuotas de acumulación de capital que el ate-

acumulación originaria que permitió el posterior desarrollo capitalista. El concepto marxista de acumulación originaria se define como la separación de los trabajadores de los medios de producción. Así, el campesino pasa a ser jurídicamente libre pero sin medios de autosuficiencia, se ve desplazado al vagabundeo y al trabajo asalariado. En Inglaterra se lleva a cabo durante siglos y no sin resistencia, el cercamiento de las tierras comunales y en toda Europa se persiguen severamente diversos modos de autosuficiencia. El colonialismo permite la ampliación de la base económica mediante la apropiación de nuevos recursos y el florecimiento del mercantilismo facilita mayor atesoramiento. Silvia Federici (ibid iii),

originaria impuso el cuerpo máquina de Descartes sobre las ancestrales concepciones del hombre zodiacal, estigmatizando arraigadas ideas del animismo sobre el cuerpo humano y su entorno. La recomposición hegemónica del capital afronta la neutralización de la mujer, por ser depositaria social de muchos de los arcanos del animismo, del poder de reproducción de la fuerza de trabajo, de la estructuración comunal y de la autosuficiencia local. Durante estos tres siglos, la caza de brujas supone un pilar en la imposición del capital y del Estado moderno. La figura presenta un esquema del modelo descrito por Federici. Mediante la eliminación física de la quema de brujas, se impone una concepción mecanicista del

I "Crisis económica y relaciones industriales" Pere Jodar y Antonio Martín Artiles (Textos Robert Boyer, Benjamín Coriat y Andreu Lope) Edita: Grupo Cultural Cero. 1984. ISBN 84-317-0563-9
 II "Economía autogestionaria" Abraham Guillén. Edita: Fundación de Estudios Libertarios Anselmo Lorenzo. 1990. ISBN: 84-86864-04-6
 III "El Caliban y la bruja. Mujeres, cuerpo y acumulación originaria" Silvia Federici. Traficantes de sueños. 2004
<http://www.traficantes.net/index.php/editorial/catalogo/historia/Caliban-y-la-bruja.-Mujeres-cuerpo-y-acumulacion-origiaria-2a-Edicion>

ESPECIAL

VAGA GENERAL

La segona vaga general convocada en la legislatura del President Rajoy, va aglutinar a més gent a les manifestacions i piquets que les anteriors. Tot i l'habitual vall de xifres al que ens tenen acostumats, el que és innegable és de l'èxit de seguiment d'aquesta vaga general. A nivell general, arreu del territori català i a les Balears, la resposta de la gent va ser contundent i de caràcter unitari. Organitzacions polítiques i sindicats combatius, entre ells la CNT, van participar amb un objectiu clar, aturar l'activitat econòmica, fer una crida contra les retallades en drets socials i laborals i per la convocatòria d'una vaga general indefinida. La CNT com a sindicat combatiu, va participar en diferents accions i en els blocs i convocatòries unitàries arreu del territori Olot, Palma, Barcelona entre d'altres.

Cornellà de Llobregat

El sindicat de la CNT de Cornellà va participar en el piquet unitari reunit a Plaça Catalunya a les 7:30 del matí. Durant el transcurs del piquet, es cridava contra la crisi, el govern i les diferents reformes laborals aprovades tant pel govern del PSOE com del PP.

El piquet es va dirigir a l'estació de Metro, tramvia i RENFE de Cornellà Centre on s'informa als i les usuàries del transport públic la importància de la vaga i el perquè de no anar a treballar, tot i que la presència de persones que es disposen a utilitzar el transport són mínimes.

Després de l'estada a la principal estació de Cornellà, el piquet es dirigeix cap a l'ajuntament per seguir mostrant el rebuig a les polítiques neoliberals. S'aprofita per tallar una altre via important com és la carretera d'esplugues. Durant el transcurs del piquet s'observa una alta presència de policia de paisà que segueix el gruix del piquet.

Es segueix avançant tancant els comerços com la Sirena i la cadena Día, que es disposaven a obrir amb total normalitat. El piquet

unitari convenç als treballadors per a que tanquin.

Al arribar al mercat de Sant Ildefonso, s'afegeix gent al piquet i es decideix un tall de la Ronda de Dalt, artèria principal que uneix el Baix Llobregat amb Barcelona, que es talla en els dos sentits durant una bona estona.

El piquet torna a Plaça Catalunya tancant diferents establiments que troben pel seu pas sobre les 12:00, on els companys del sindicat de CNT donen per acabat el piquet, al veure que membres de CCOO intenten apropiarse de la lluita realitzada per diferents col·lectius i organitzacions de Cornellà.

Cal destacar que un membre d'aquest sindicat va ser detingut per policia de paisà, amb l'acusació de que era un dels que va tallar la Ronda de Dalt.

La conclusió de l'assemblea del sindicat és que la resposta de la gent va ser molt positiva, igual que la participació al piquet unitari. També van ser més els establiments tancats que l'anterior vaga general. Alhora, tal i com afirmen els companys de Cornellà, la presència policial va ser més elevada que l'anterior, el que demostra que cada cop hi ha més preocupació per part de les elits dirigents de la capacitat organitzativa de la gent.

Palma

El sindicat de CNT Palma de Mallorca va participar conjuntament a altres organitzacions socials i polítiques en el piquet central. Tot i que el seguiment en un inici era baix, segons fonts del setmanari Directa, en el transcurs de la jornada, l'actuació del piquet va aconseguir paralitzar part de l'activitat laboral.

A les 12:00 hores, va haver una concentració a la

plaça Porta Pintada, on es van reunir més de 600 persones. La policia nacional, va carregar durament contra els manifestants, deixant a moltes persones ferides.

La jornada va culminar a la tarda amb una manifestació de més de 8000 persones, convocada de manera conjunta per CNT i CGT, xifra que confirma l'èxit de la jornada. L'aturada va ser un èxit total tant en la Universitat, com el transport públic i les empreses municipals de neteja.

Sabadell

El sindicat de CNT Sabadell va iniciar la jornada de lluita a les 9:00 passant per la seu de diferents empreses on el sindicat té conflictes laborals.

El piquet, va aconseguir tancar l'Opencor i el Mercadona, empreses, entre tantes altres, on no existeix el dret a Vaga. Dret del que no parlen els mitjans, com tampoc de les amenaces dels piquets empresarials dies anteriors a la Vaga. Un altre punt on el piquet va aturar-se va ser a la perruqueria "Activity" tot i que ja estava tancada. Al FREMAP es van repartir octavetes, informant del conflicte que manté el sindicat de León, entre els treballadors/es que es trobaven a la oficina. Així mateix també es va passar pel Club de Natació Sabadell, on s'acomienen treballadors/es i es pugen les quotes dels socis. Durant el transcurs del piquet, es va aconseguir tancar diversos comerços, tot i que la ma-

joria ja no havien ni obert.

Per un altre lloc, els participants del piquet eren conscients que a alguns comerços els treballadors/es havien estat coaccionats per treballar, i que no tenia sentit titllar-los d'esquirols, per tant es va informar a les treballadores dels seus drets. Tot i això, també hi havia d'esquirols i insolidaris, que consumien un dia de vaga general, a més, productes que no eren de primera necessitat..

La manifestació alternativa:

El piquet va acabar pràcticament quan començava la manifestació anticapitalista, cosa que va provocar que arribéssim just quan aquesta iniciava la seva marxa. La manifestació convocada per Sbdlluitant (Algo Diferentes, Esquerra independentista "Can Capablanca", Arran, Endavant, COS, Justa Revolta-), La Mekànica, CGT, CNT, CO.BAS, Plataforma d'Afectades per la Hipoteca) molt més nombrosa que la convocada pels sindicats grocs (CCOO i UGT),

va reunir unes 5000 persones, amb forta presència cenetista. Durant el seu recorregut, es van decorar diverses entitats bancàries, així com comerços com Opencor. En el bloc de la CNT es van corejar consignes com: "unió, acció, autogestió"; "visca la lluita de la classe obrera, sense subvencions i sense alliberats", "liberado sindical, parásito social", "contra la crisi del capital, guerra social", "Se va acabar, se va acabar, la paz social", etc. Així mateix, també es van repartir diverses publicacions i octavetes amb la posició del sindicat sobre la convocatòria de Vaga.

La manifestació va finalitzar davant de l'Ajuntament, on s'ha animat als manifestants a continuar les mobilitzacions, contra tots els atacs del govern, el capital i les elits europees, així com els treballadors de SMATSA han llegit un escrit sobre el seu conflicte laboral. Per últim s'ha cremat simbòlicament un ninot, mig militar, mig capitalista.

Tarragona

Companys/es del sindicat de CNT Tarragona van participar al piquet central celebrat pel matí al centre de la ciutat. Aquest piquet va patir les càrregues dels mossos d'esquadra, on un noi de tretze anys acompanyat de la seva mare va ser ferit. A la tarda, més de 20000 persones es van aplegar a la manifestació, on el sindicat de CNT va realitzar un bloc propi.

La Bisbal

El sindicat de Figueres-La Bisbal d'Empordà va dur a terme un piquet que va anar al DIA i al Mercadona per tal de dur a terme una expropiació de cistella bàsica. La jornada va transcórrer sense incidents.

Figueres

Els companys del sindicat de CNT Figueres, van concentrar-se amb altres col·lectius, com SOS educació i ARRAN, a partir de les 18:00. A les 18:30 un grup d'unies 250 persones es van manifestar per aquesta localitat, fent un llarg recorregut, destacant el tall de l'avinguda Salvador Dalí, l'artèria principal del trànsit de Figueres.

Pineda de Mar

El sindicat de la CNT a Pineda de Mar va participar i recolzar la convocatòria de l'assemblea pel drets socials d'aquesta localitat. A les 12:00 més de 200 persones es van concentrar a la Plaça Catalunya de Pineda, on es van llegir el manifest de l'assemblea i diversos comuni-

cats de les organitzacions que recolzaven l'acte. Seguidament a aquest, els assistents van començar una manifestació on es va cridar contra les retallades a la sanitat i a l'ensenyament. La manifestació es va dirigir a la NII, principal via que uneix les localitats del Maresme, per obstaculitzar-la durant uns minuts. Posteriorment es va continuar fins a la plaça Catalunya on va acabar la manifestació.

Granollers

Des de Granollers es va realitzar un piquet que va recórrer tot el centre, tancant el Mercadon i el comerç en general.

el 14-N a Catalunya i Balears

Olot

El sindicat d'Olot va participar des de les 5h de la matinada en el piquet unitari amb altres entitats socials i polítiques de la localitat. A les 12 hores, es va participar en un bloc crític a la manifestació convocada pels sindicats CCOO i UGT. Aquesta participació va tenir un balanç positiu per part dels membres de CNT Olot, ja que el bloc contava amb més de 80 persones, més de la meitat del bloc de CCOO i UGT.

A la tarda, es va participar a la manifestació juntament amb Arran, CUP i SEPC, on unes 600 persones van omplir els carrers d'Olot fent una crida contra les retallades i pèrdua de drets socials i laborals.

Les organitzacions convocants consideren que la convocatòria va ser un èxit considerable i va recordar que la reivindicació no pot quedar

només en un dia de vaga general, sinó que ha d'anar més enllà, proposant alternatives i plantant cara a les retallades socials i a les privatitzacions que afecten els serveis públics.

Cal destacar que en acabar la manifestació, un agent encaputxat i sense identificar-se va entrar al local de la CNT per agafar a un dels afiliats.

La resta de companys ho van evitar, el que va provocar l'aparició de més policies d'uniforme, que van argüir que serien demandats per impedir el procediment policial. Per la seva banda, CNT Olot, diu que demandarà als agents per procedir a una detenció, sense una prèvia identificació per part de l'agent.

Lleida

A la ciutat de Lleida, la CNT anava amb el piquet del bloc anticapitalista que va dur a terme el tall dels accessos al polígon industrial del Segre. Durant el matí es va participar de diferents piquets per la ciutat i un acte reivindicatiu a la biblioteca de la UdLL. A les 12h del migdia, es va dur a terme el piquet popular a la plaça de Sant Joan, des d'on es va anar a l'estació de tren, passant per un Mercadona i algunes sucursals bancàries.

Barcelona

El sindicat de CNT-AIT de Barcelona va dur a terme dos piquets en dues de les empreses que més conflicte i de més llarga durada estant tenint: Qualytel i Melon District. El piquet informatiu a Qualytel, va ser exitós i va complir les expectatives en tant que va transcórrer sense més incidents dels habituals. Es va permetre l'entrada a totes aquelles persones que acedi-

taven que estaven convocades per cobrir els serveis mínims.

Qualytel és una subcontrata que ofereix serveis d'atenció telemàtica. Un dels serveis que ofereix és el del 061. En aquest sentit, segons informaven els/les treballadores de la secció de la CNT els serveis mínims decretats eren del 100%. Aquest servei fins fa un any era portat per Atento, a la qual ja se la va demandar i es va guanyar la demanda. Els/les treballadores informaven que amb Qualytel faran el mateix.

L'altre piquet de CNT-AIT de Barcelona es va dur a terme a Melon District, una cadena d'hoteleria que té dues residències d'estudiants a Barcelona. Aquesta cadena, el passat 31 de juliol va despatxar dues treballadores al·legant arguments de poca solidesa com ho és "tenir poca implicació amb la plantilla i amb l'empresa". Tot apunta que les dues treballadores van ser despatxades per la seva activitat sindical.

La secció de taxistes va estar a Sants i participant dels piquets durant el matí. Al migdia es va anar al piquet unitari, amb la resta d'entitats i blocs. El sindicat va participar a les 18h a la manifestació del bloc anticapitalista, que va aplegar més de 47.000 persones, segons el recompte del Setmanari Directa. Tot i l'èxit, la manifestació va comptar amb l'actuació salvatge de la BRIMO, deixant un saldo d'una dona sense un ull, una fractura a la mandíbula d'un sindicalista de la CGT, periodistes i manifestants agredits. Com informa el mateix setmanari abans esmentat fins i tot un antidiàsturbis va ser atropellat per un furgó del seu cos policial quan aquest circulava a una velocitat imprudent per Via Laietana.

CNT considera la vaga del 14-N un èxit de mobilització i fa una crida a continuar la lluita

Secretariat Permanente del Comité Confederal

La vaga general del 14N ha tingut un ampli seguiment per part dels treballadors i treballadores, una vaga que ha tingut un alt seguiment en la indústria, el transport, els serveis públics, les telecomunicacions i els grans centres de distribució, però també en els sectors més precaris i sotmesos a la coacció empresarial contra la vaga, com el comerç i l'hoteleria, on, en major mesura que el passat 29M, s'han imposat les ganades de combatre la por i les amenaces patronals, on les crides a la vaga social i de consum han guanyat efectivitat.

Juntament a l'èxit de la vaga general pel que fa a l'àmbit laboral, la gran mobilització social generada durant tota la jornada ha sigut un dels elements més positius de la convocatòria, que ha vist com s'estenien les iniciatives i lluites durant tota la jornada en barris, ciutats i pobles, tant per part del sindicalisme combatiu com per part dels moviments socials, guanyant en presència i combativitat. En aquestes mobilitzacions han tingut un important protagonisme les multitudinàries manifestacions convocades des de CNT juntament amb altres organitzacions sindicals i moviments socials opo-

sades al pacte social i al sindicalisme de concertació social.

L'augment de capacitat de mobilització i la influència social de la CNT i del conjunt del sindicalisme combatiu, en confluència amb els moviments socials, que es va fer ja patent el 29M, no ha deixat de créixer en aquesta convocatòria de vaga i ens ha de marcar el camí a seguir, un camí que passa per impulsar i radicalitzar la lluita, des de tots aquells sectors socials que aposten per la ruptura amb un model que trenqui políticament, econòmicament i socialment.

Aquesta voluntat de lluita no serà aturada per les estratègies repressives i pels intents de criminalització del govern i dels mitjans de comunicació, que un cop més ha llançat la policia contra els vaguistes i manifestants, agredint, lesionant i detinent a companys i companyes amb qui volem mostrar la nostra solidaritat i suport.

Hem de recollir l'impuls de la vaga general del 14N, donant continuïtat des de ja, enfrontant-nos a les dinàmiques desmobilitzadores del sindicalisme de concertació, creant les condicions per a noves convocatòries generals i sectorials que vagin més enllà de les aturades de 24 hores. Aquest és el repte al que ens afrontem. No ens queda altra: és l'hora d'organitzar-se per lluitar.

Aplazado el juicio de Quatre Camins

¿Una estrategia política?

El pasado Octubre del 2012 debería haber tenido lugar, por vía de lo penal, en la Audiencia Provincial de Barcelona, el juicio a TRECE CARCELEROS IMPUTADOS por TORTURAS a raíz del motín de Quatre Camins (Barcelona) en el 2004. Dicho juicio se ha APLAZADO a Mayo (aprox.), ya que la Generalitat de Catalunya ha presentado un recurso en el que denuncia por torturas a dichos imputados.

Susanna Minguell

¿DENUNCIA “INGENUA” O ESTRATEGIA POLÍTICA?

En Abril del 2004 hubo un motín en el Centro Penitenciario Quatre Camins de Barcelona, medio por el cual se denunciaron las torturas cotidianas que los presos padecían de hacía tiempo, como por ejemplo, torturas físicas, el trato de las personas con enfermedades terminales, entre otros.

En y a raíz del mismo se produjeron torturas por parte de la institución penitenciaria a los presos. Actualmente son 9 testimonios los que denuncian, algunos aún están cumpliendo condena, otros, están en libertad. Fueron muchos lxs presxs torturados y denunciadores, sólo han sido nueve las personas que han mantenido la denuncia, aguantando las torturas y amenazas de otros tipos infligidas por la institución como medida de presión para retirar la denuncia.

El juicio ha sido aplazado medio año aproximadamente, ya que, en el último momento la Generalitat ha presentado un recurso para investigar a los 13 carceleros. Tras el recurso, la denuncia viene de dos polos: por un lado parte de 9 personas individuales a trece carceleros y, por el otro, es el Estado el que denuncia a dichos carceleros. Si tenemos en cuenta que lxs carcelers alimentan el sistema penitenciario y, a su

vez, el Estado necesita de éste para ejercer su función represora, la pregunta circundante a este marco es si dicho recurso es una estrategia política de legitimación de la prisión, ya que el Estado se ha “liberado”, conforme a la opinión pública, de la responsabilidad de los actos de dichos carceleros.

Una denuncia por tortura a miembros que respaldan la institución penitenciaria es una denuncia, en última instancia, al Estado, aspecto que daña la “imagen” del mismo. Dicho de otro modo, el recurso presentado ha hecho que se refuerce la visión social¹ de la prisión, en este caso, personificada en los carceleros, y se conciba a éstos como 13 carceleros “defectuosos” frente a lxs demás.

Socialmente se concibe el Estado como una entidad que protege a los ciudadanos, haciéndoles cumplir la ley, aunque, si nos fijamos en la dinámica cotidiana de las prisiones (¿cuántas huelgas de hambre como denuncia de torturas hay diariamente en las prisiones españolas?) veremos que éstas son el aparato represor del Estado. Una denuncia de este calibre debilita la legitimidad de las prisiones del Estado. Es en este contexto cuando el recurso aceptado se basa en la desvinculación del Estado de la responsabilidad social y punitiva de las torturas empleadas cotidianamente en las prisiones, llevando el mensaje

social de que son únicamente trece carceleros los que torturan. Este recurso, como ya he dicho, es una estrategia política de legitimidad de las prisiones, ya que no son únicamente trece carceleros los que torturan, no sólo se torturó en el 2004, sino que las torturas son la dinámica que se maneja dentro de las instituciones penitenciarias. No nos debemos olvidar que es el Estado el que permite y alimenta el horror cotidiano que viven muchxs presxs, aunque con este recurso hayan querido esconder la dinámica penitenciaria. Por otro lado, otra estrategia de dicho recurso es el DESGASTE social que puede producir la espera de medio año, además, no le interesa al Estado dicho juicio justo antes de las elecciones del 25N en Catalunya

Este macrojuicio es un REFLEJO de las dinámicas de torturas y malos tratos que se establecen en cualquier centro penitenciario, por la naturaleza del mismo. La prisión es la visualización social de la amenaza del Estado, donde entrará cualquier persona que no se doblegue al mismo; con las prisiones hay un control de la sumisión social, es decir, hay una amenaza inscrita en la sociedad que si no haces lo debido (ser productivo a la sociedad/Estado) entrarás en prisión. Siguiendo este hilo es el Estado, en última instancia, el que tortura, el que decide

cómo los ciudadanos viven, el que decide cómo penar y a quién. Una prueba de esto la encontramos en la ampliación del código penal que viene dado desde el fenómeno 15M y, más grotescamente, desde la huelga general de Marzo del 2012.

Según la RAE TORTURA es un “grave dolor físico o psicológico infligido a alguien, con métodos y utensilios diversos, con el fin de obtener de él una confesión, o como medio de castigo”. ¿No es tortura el aislamiento? ¿No es tortura “comprar” con beneficios penitenciarios (que, por otra parte, no se sabe en qué radican) la disposición de lxs presxs a entrar en el CIRE para ser explotadxs? ¿No es tortura los abusos sexuales que muchxs presxs viven? Podría seguir enumerando infinitamente..

¿QUIÉN DEFIENDE A LOS TORTURADORES? CCOO, UGT Y CATA

CCO, UGT y CATA de CCO, UGT y CATA defienden en dicho juicio a los 13 carceleros, no olvidemos, imputados por TORTURAS. Los torturadores cuentan con el respaldo legal de dos sindicatos de trabajadores (CCOO y UGT) y el sindicato dels Mossos d’Esquadra (CATA). ¿Es legítimo defender cualquier tipo de trabajo, teniendo en cuenta el funcionamiento de la prisión? ¿Es legítimo, por parte de dichos sindicatos may-

oritarios defender a personas cuyo trabajo radica en la tortura física y psicológica diaria?

Por mucho que se quiera esconder y manipular a nivel social, una prisión es el marco represor donde el Estado se quita todo el barro hipócrita que le envuelve y actúa sobre las personas diariamente, insultándolas, apalazándolas, aislándolas, humillándolas, en definitiva, torturándolas, creando un marco de excepción para con lxs presxs, donde el chantaje de la obtención de beneficios penitenciarios (por poner un ejemplo) está presente en su cotidianeidad. Es el Estado, enmarcado dentro de la prisión el que da cobertura a todxs lxs carcelers que torturan y, en esta línea, es CCOO, UGT y CATA quien claudica de dicha cobertura estatal, dándoles apoyo jurídico.

Se trata de pensar la prisión como una tortura constante para lxs personas que están en prisión y los que están presos de tácticas rehabilitadoras como el CIRE (que se establece fuera de la misma). Es la prisión misma la que permite torturas diariamente desde hace años. Tampoco se trata de ver la prisión de Quatre Camins como único antro donde se personifica la tortura, sino que es la misma prisión la que tortura, como personificación del Estado.

¹ Por “visión social” entiendo la opinión legitimada e inculcada por el Estado (entendido como sistema gubernamental, social, etc)

L'oasi català fa olor a podrit

Roger Mateu

L'any 2005, durant una sessió plenària del Parlament de Catalunya, Pasqual Maragall, llavors a la oposició, va espetar a la bancada convergent: “vostès tenen un problema, i aquest problema es diu 3%”. En aquell moment es referia a la pràctica dels governs de Jordi Pujol de cobrar comissions del 3% del tota la obra pública que depenia del Departament d'Obres Públiques i Territori, llavors sota el control de Felip Puig, actual conseller d'interior. I, és que les irregularitats a la gestió pública s'acumulen en el balanç comptable de Convergència i Unió. Cas Banca Catalana, cas Treball, cas Turisme, cas Adigsa, cas Palau, cas ITV... són diferents noms pel mateix “modus operandi” que buscava la tornada de favors de qui gestiona el sector públic cap als sectors privats, el finançament il·legal i alimentar la cultura del “pelotazo”. Una llista de casos de corrupció que ha deixat en paper mullat el concepte “oasi català”

per definir el Principat com un territori on “mai passa res” en contraposició a altres zones de l'estat on si hi havia corrupció.

Però, l'ex president Maragall oblidava un petit detall. El 3% no és una xifra que es queda portes endins de Convergència Democràtica de Catalunya i Unió Democràtica de Catalunya. Malgrat que la majoria de casos de corrupció al Principat han estat promoguts per la coalició que ha governat vint-i-sis dels trenta dos anys d'autonomia i democràcia parlamentària de Catalunya, la corrupció s'ha estès transversalment per tots els partits que han tingut i tenen les seves mans ficades a la gestió autonòmica i municipal. Casos com “Pretòria” que va esclatar a Santa Coloma de Gramenet i Sant Andreu de Llavaneres van esquitjar al PSC i a antics alts càrrecs dels governs de Jordi Pujol. El nom de la operació, batejada per la Guàrdia Civil, s'inspirava en el fet que l'antiga “guàrdia pretoriana” de Jordi Pujol, formada per Lluís Penafreta i Macià Alavedra, conformaven el nucli dur de tota la trama que implicava

suborns, blanqueig de capitals i corrupció urbanística orques-trades des de Gramepark; empresa municipal d'habitatge.

Lluny de quedar en casos aïllats, cada cop s'estén més la percepció que la corrupció és part inherent al sistema. Una pensament que s'alimenta amb casos com el de la revista Cafè amb Llet. Els periodistes Marta Sibina i Albano Dante, mitjançant d'un vídeo van destapar la corrupció al voltant d'adjudicacions contractuals irregulars a l'àmbit del Consorci Sanitari de l'Alt Maresme i La Selva. En una entrevista dels periodistes i editors d'aquesta revista feta per la edició digital del Setmanari de Comunicació Directa afirmaven que “El primer control que ha fallat davant les irregularitats és el principal en una democràcia: el dels partits que es fiscalitzen els uns als altres. Un exemple escandalós és el del cas Crespo, en què CiU i PSC van treballar activament per tapar les gravíssimes irregularitats que va trobar la Sindicatura de Comptes i que van costar 2,4 milions d'euros als hospitals de Blanes i Calel-

la.” La resposta a la seva tasca d'investigació i per treure la veritat a la llum ha sigut una condemna de pagar una indemnització de 10.000 € a Josep Maria Vía, empresari i assessor d'Artur Mas per haver faltat al seu “dret a l'honor”. No només es blinden a aquells que fan pràctiques corruptes, es persegueix a qui destapa la corrupció i li posa noms, cognoms i sigles corporatives i polítiques.

Recentment ha esclatat l'operació Mercuri que ha pres l'Ajuntament de Sabadell com a epicentre. El dia 27 de novembre, dos dies després de les eleccions autonòmiques es practicaven fins a 55 registres a empreses, seus institucionals i domicilis particulars. L'operació Mercuri és tota una mostra de la transversalitat política de la corrupció en aquest país. Els principals imputats son Manuel Bustos, alcalde socialista de Sabadell des de fa 13 anys, Maria Elena Pérez, alcaldessa socialista de Montcada i Reixac i Daniel Fernández, mà dreta de l'actual secretari general del Partit Socialista

de Catalunya. La llista es tanca amb la detenció de Jordi Soriano, ex-edil del Partit Popular i d'onze empresaris més. Segons informacions provinents de la Fiscalia Anticorrupció citades pel diari Ara (30/11/2012), la trama organitzada a l'Ajuntament de Sabadell exigia un mínim de 120.000 euros als empresaris per tenir avantatge en la contractació pública – fons que es repartien entre polítics i funcionaris– i un 3% del total del pressupost de l'obra un cop s'havia acabat. L'operació Mercuri encara continua oberta, però ja ha marcat un altre punt negre al mapa català de la corrupció. La incredulitat davant de l'actuació de jutges i policia i la crispació del veïnat de Sabadell i de Montcada s'ha expressat en diverses manifestacions demanant la dimissió de tots els càrrecs imputats. No és per menys, si tenim en compte que, Félix Millet saquejador confès del Palau de la Música i la persona que ha esdevingut un símbol de la corrupció, no se l'ha jutjat i continua al carrer.

20 anys sense Pedro Álvarez, assassinat per un Policia

Redacció S.O.

Fa vint anys una parella de joves anava pel carrer, quan just després d'acomiar-se, un cotxe que circulava a gran velocitat segons els testimonis presents al moment, quasi atropella a la noia. La discussió que aquest fet va desencadenar, va acabar amb el conductor del cotxe disparant tres trets al xicot de la noia, Pedro Álvarez, un dels quals va acabar amb la seva vida. El 15 de desembre de 1992 moria

Pedro i començava una cursa d'obstacles per a la seva família i amics a qui se'ls ha denegat justícia.

Malgrat la nul·la resposta a les peticions de justícia per part dels seus pares, la Plataforma Pedro Álvarez ha lluitat incansablement per denunciar el cas de Pedro i per condemnar els abusos de poder i la impunitat policial. 20 anys que han suposat un seguit de manifestacions, xerrades, tancaments, ofrenes florals i una vaga de fam per part de Juanjo, pare de Pedro. 20 anys on no hem oblidat

que el cas de Pedro, no va ser un cas aïllat i que no ens aturarem fins que es faci justícia.

Com cada any, el 15 de desembre, es va realitzar una jornada de lluita per exigir justícia davant d'aquest cas. Al matí, una trentena de persones, van guardar silenci i deixar flors al punt on Pedro Alvarez va ser assassinat per un policia. A la tarda, més de 500 persones es van manifestar pels carrers d'Hospitalet, eixigint justícia i la reobertura d'un cas, que per a molts, encara esta obert.

l'entrevista

En este número hablamos con **Alfonso Álvarez**, Secretario General de la Confederación, para conocer su opinión de la situación de la organización después de pasados dos años de la realización del X Congreso.

Primero de todo, por si hay algún lector al que le llega el periódico, puedes explicarnos que es la CNT y en qué consiste su modelo sindical?

La CNT es un sindicato, pero un sindicato de ideas anarquistas, es decir, hacemos anarcosindicalismo. Eso quiere decir que a través de la defensa de los intereses de los trabajadores, intentamos construir un movimiento social lo suficientemente amplio y fuerte como para propiciar una transformación radical de la sociedad. Nuestro modelo sindical se basa en tener una organización completamente autónoma, sin influencia de ningún agente externo al propio sindicato. Por tanto, eso implica también que nos financiamos solamente a través de las aportaciones de nuestros afiliados. Creemos firmemente en la toma de decisiones horizontal y lo aplicamos en nuestras estructuras internas pero también en la acción sindical. Por lo tanto, rechazamos cualquier forma de participación electoralista que nos ofrezca representatividad o poder sobre los trabajadores. Pero si hubiera que buscar una sola característica del anarcosindicalismo, yo diría que es el significado que para nosotros tiene la solidaridad. Para la defensa de un solo compañero, somos capaces de poner en marcha a toda la organización. Buscar la solidaridad de los trabajadores y su cohesión frente a los ataques del capital es lo más importante.

Cómo afectan las recientes reformas laborales a la CNT? Pone más trabas a nuestra forma de hacer sindicalismo?

Es evidente, que cualquier reforma que le dé aún más poder al empresario para despedir con más facilidad y más barato, complicará no sólo nuestra acción sindical, sino la de cualquier otro sindicato. Si a la pérdida de derechos sociales y laborales se le une el

aumento de la represión, los trabajadores tienen cada vez menos posibilidades de hacer acción sindical en la empresa. Probablemente, en los tiempos que vienen, el sindicalismo fuera del paraguas de los sindicatos oficiales estará más perseguido aún y se intentará erradicar por todos los medios. Además, la crisis ha hecho que muchos trabajadores crean que la manera de defender su puesto de trabajo es agachar la cabeza aún más. Volvemos al siglo XIX a marchas forzadas.

Podría explicar cómo afectan las dos últimas reformas laborales a las mujeres?

hacer un sindicalismo que esté en manos de los trabajadores y no de las estructuras; un sindicalismo que se base en la solidaridad y no en las urnas ni en los despachos

Las reformas laborales han afectado a todos los trabajadores, en particular a los que tienen un empleo más precario y por tanto, a las mujeres. Contratos con período de prueba de un año y sin indemnización, o permitir las horas extras en los contratos a tiempo parcial, perjudican a todos, pero especialmente a las mujeres. Además, la última reforma dificultará que se hagan efectivas la mayoría de las medidas de conciliación e igualdad previstas con la Ley de Igualdad. Pero la situación real del trabajo de la mayoría de mujeres es mucho peor de lo que la ley establece, incluso con las últimas reformas. Trabajo sin contrato, horarios y jornadas a plena disposición

del empresario, sueldos de 300 o 400 euros por 40 horas semanales y cosas aún peores. En una buena parte del mundo del trabajo, la ley, aunque mala, va por un sitio, y la realidad de lo que se vive en las empresas, por otro muy distinto.

Perspectivas de futuro a corto y mediano plazo: cómo crees que la CNT quede aumentar su influencia entre los trabajadores?

En principio lo más importante es que la CNT debe ser una organización de trabajadores. Trabajadores militantes, trabajadores afiliados, trabajadores normales y corrientes que vienen a la CNT porque han llegado a pensar que aquí hay una forma diferente de lucha. Si conseguimos esto y no nos consideramos ninguna reserva espiritual, ni le pedimos a la gente que se aprenda el catecismo anarquista antes de afiliarse, ni nos sentamos en la mesa camilla de los sindicatos a discutir sobre los tiempos gloriosos, estaremos en el buen camino. No sé como será el futuro, pero desde luego estaremos mirando y caminando hacia ese futuro.

Los sindicatos de concertación han tenido un papel importante en el actual descrédito de la organización sindical en los puestos de trabajo. Cómo crees que se podría recuperar dicha importancia?

Es evidente que las políticas pactistas, sumisas y financiadas por el estado que han llevado los sindicatos oficiales, han producido ese descrédito, y por extensión, ahora todo aquello que se llame sindicalismo está cubierto de una grasa de corrupción, entreguismo, y desilusión. Creo que la única forma de cambiar esta situación es actuar de otra manera: hacer un sindicalismo que esté en manos de los trabajadores y no de las estructuras; un sindicalismo que se base en la solidaridad y no en las urnas

ni en los despachos ni en las subvenciones; un sindicalismo de trabajo y esfuerzo, no de horas pagadas por la empresa. Un sindicalismo que vuelva a sus orígenes y sus prácticas.

Cómo luchar en un contexto como el actual: altos índices de paro y un mercado laboral flexible?

Me gustaría tener una respuesta contundente para esto, pero es difícil. Como decía antes, la acción sindical abierta y pública está en la diana de políticos y empresarios, que saben que la conflictividad seguirá aumentando y que

CNT demuestra día a día que el sindicalismo que practicamos funciona. Y que nuestro discurso y nuestra práctica son coherentes

a pesar de todo, muchos trabajadores buscarán otras vías diferentes a las oficiales. No obstante, desde CNT se están consolidando secciones sindicales y este trabajo continuado en muchas empresas está teniendo éxito, unas veces a través de la acción directa y otras en los tribunales. Cuando no pueden constituirse secciones sindicales porque el empresario despide directamente, es el conjunto del sindicato el que actúa, como decíamos a través de la solidaridad. Es evidente que si continúa aumentando la represión, también se irán generando otras formas de lucha, nuevas o viejas, para hacerle frente.

Cuál es el papel de la CNT en la actualidad? (Donde existe un vacío en el campo sindical).

Vacío sindical existe y no pequeño. Si en las últimas movi-

lilizaciones que se han hecho en este país, los sindicatos que estamos al margen de los oficiales, hemos conseguido reunir a una cantidad importante de trabajadores a nuestro alrededor, quiere decir que estamos en el buen camino. CNT demuestra día a día que el sindicalismo que practicamos funciona. Y que nuestro discurso y nuestra práctica son coherentes. Ahora tenemos por delante mucho camino por recorrer, para aumentar nuestra implantación, hacernos más visibles y mejorar otros muchos aspectos, pero creo que el camino es el bueno. ¿Cómo continuar? Con mucho trabajo, mucha formación militante e intentar convertirnos en un referente sindical en la sociedad y que nuestros militantes también lo sean donde quiera que estén. Muchísimo trabajo, muchísimo compromiso y correr riesgos.

En el marco actual, con las movilizaciones del 15M, el descrédito hacia las estructuras políticas, económicas actuales, cómo puede la CNT volver a ser el referente de lucha y transformación social que fue?

Yo creo tanto el movimiento 15 M o las movilizaciones del 25 S nos enseñan por donde van a ir las cosas a nivel social. Gran parte de la gente activa que hay en este país plantean una crítica al poder, a la política y al sistema económico que coinciden plenamente con los principios de nuestra organización. Y de hecho, creo que un número creciente de personas que hacen una crítica radical al sistema, se acerca, o al menos toma contacto con CNT. Esta mezcla está creando a su vez, un proyecto de convivir y trabajar juntos desde diferentes posturas y perspectivas ideológicas que nos debería enseñar muchas cosas a los cenetistas. De un magma similar, salvando las diferencias que son muchas, nació Solidaridad Obrera y también

la CNT. De nada sirve enroscarse sobre nosotros mismos y de nada sirve una organización endogámica que sólo se relacione con sí misma. Tenemos mucho que proponer y que defender, a cambio, claro está, de trabajar mucho.

Aspectos a destacar del X Congreso, que destacarías como positivo para el conjunto de la confederación?

Pues que la CNT apostó claramente por ser un anarcosindicato y dejar de ser una muestra fosilizada de lo que algunos han entendido mucho tiempo por anarcosindicalismo. Hemos comenzado a salir del plano exclusivamente ideológico, unido a acciones supuestamente revolucionarias y estamos en el camino de construir a en una organización que sea una verdadera herramienta para los trabajadores, que sirva para defender los derechos del conjunto de la clase trabajadora y al mismo tiempo, que nos ayude a cambiar la sociedad.

Después de estos dos años, desde la realización del X Congreso, puedes hacernos una valoración de si se ha llevado a cabo lo que allí se decidió?

Bueno, algunas cosas se han llevado a cabo y otras solamente se han puesto en marcha. En el plano de la acción sindical creo que se está caminando claramente en el camino que planteaba el congreso. La organización se ha puesto en marcha para enfrentar de forma seria la acción sindical en la empresa. En lo que se refiere a la acción social, por el tipo de labor sindical que llevamos a cabo y la gran cantidad de movilizaciones que se han hecho en estos dos últimos años, la visión que tienen muchos colectivos sociales sobre la CNT ha dado un giro sustancial. Además, como señalaba el congreso, hemos avanzado en las fórmulas de economía alternativa y se está gestando la REAL (Red de Economía

De un magma similar, salvando las diferencias que son muchas, nació Solidaridad Obrera y también la CNT

Alternativa Libertaria). Se ha fortalecido también la parte jurídica, con la creación del Gabinete Técnico Confederal, aspecto que también aparecía en el congreso. En lo relativo a Cultura, también está funcionando el Grupo de Trabajo de Memoria Histórica. En el plano de la formación creo que es incontestable que se ha hecho un trabajo extraordinario, considerando además que en esta tarea partíamos desde cero. Creo que si se continúa la labor de formación, una vez se consolide, mar-

cará un antes y un después en la organización. A nivel organizativo aún se siguen desarrollando trabajos que surgieron del congreso, como el nuevo carné confederal.

En referencia a la huelga general del 14N, cómo la valoras personalmente?

Pues como huelga general, es evidente que no hubo un 90% de participación, pero como día de lucha creo que hay que valorarla muy positivamente, sobre todo desde nuestro punto de vista. Solo hay que echarle un vistazo a la participación en las manifestaciones convocadas por nuestra organización junto al resto del sindicalismo más combativo para darse cuenta de que la temperatura social está cambiando. Está claro que no es la revolución ni siquiera está cerca. Pero nos muestra una senda a seguir. Me parece que quien no quiera ver esta realidad, es porque se está poniendo una venda en los ojos.

Necesitamos trabajadores más conscientes, mucho mejor formados y dispuestos a arriesgar lo que haga falta por ganar la libertad la dignidad y el futuro.

Cuáles serían las condiciones para poder convocar una huelga general al margen de CCOO y UGT?

Hacer una convocatoria de este tipo al margen de los sindicatos oficiales es muy complicado. Pero a pesar de todas las dificultades, yo cada vez tengo más claro que hay que intentarlo, aglutinando la capacidad de trabajo conjunto que se ha

mostrado en las últimas movilizaciones desde el ámbito sindical y social. Buscando el máximo de unidad de acción entre todos aquellos que no estamos de acuerdo con el sindicalismo institucional. Una convocatoria de ese tipo necesita de todo un trabajo de agitación y confrontación social que hay que organizar muy bien. Por nuestra parte, en CNT, para afrontar una huelga general sin los oficiales, necesitaríamos una gran cohesión interna y que toda la organización apostara por esa opción sin fisura alguna.

Parece que las huelgas generales han perdido parte de su función, hecho que lleva al debate sobre su utilidad. En qué momento situaría el cambio de gran prueba donde se va a por todas, a su forma actual?

Las huelgas generales no han perdido su función, pero hay que tener en cuenta que si pierden el carácter de indefinidas y se limitan de entrada, a un sólo día, pierden su fuerza y se transforman en simbólicas, desde el punto de vista de la presión efectiva que se consigue. No obstante, a pesar de todo, siguen siendo la máxima muestra de oposición social a la política del gobierno de turno y la mejor forma de comprobar la tensión de la clase trabajadora. Ahora bien, no tiene sentido comparar la agresión de que estamos siendo objeto y la débil respuesta que somos capaces de articular. Si te están disparando cañonazos, no puedes defenderte con flechas de madera. Lo que ahora está ocurriendo necesita una respuesta radical por parte de los trabajadores, donde ponga en cuestión claramente el estado y el sistema económico. Necesitamos trabajadores más conscientes, mucho mejor formados y dispuestos a arriesgar lo que haga falta por ganar la libertad la dignidad y el futuro.

ORTO
 Revista Cultural de ideas Ácratas
 Suscripción
 España 12 euros. Internacional 15 euros
 Redacción
 Passatge Riu Congost, 5-7 bajos - 08917
 Badalona
 Apdo. de Correos 322 - Barcelona
 e-mail: info@revistaorto.net

 Órgano de la Confederación Nacional del Trabajo
 C/ Juan Bravo, 10-12 Local
 47005 Valladolid
 www.cnt.es/periodico
 redaccion@periodico.cnt.es

distribuidora **anarquista**

 www.nodo50.org/elgrillolibertario
 elgrillolibertario@nodo50.org
EL GRILLO
LIBERTARIO

Sergi i Pablo

Els darrers dies 30 de novembre i 1 i 2 de desembre es va desenvolupar la desena entrega del "Encuentro del libro anarquista" de Madrid. Aquesta darrera entrega es va desenvolupar a l'escola popular de la Prospe, al mateix barri de la Prosperidad, un projecte d'educació autogestionada que funciona des de fa més de 30 anys.

Més de trenta distribuïdores i segells editorials no comercials es van trobar en aquest espai per compartir i difondre els diversos materials antiautoritaris. Des de Barcelona van assistir la Llibreria Aldarull, recentment reinaugurada a la Vila de Gràcia, els companys de la editorial Bardo, la distribuïdora anticomercial Logofobia i el segell Copy & Difón.

Aquesta nombrosa trobada ens mostra com les fires del llibre anarquista, i concretament la de Madrid, s'han anat consolidant com un espai de trobada col·lectiu, on compartir tant material com experiències.

La mostra del llibre anarquista no és únicament un espai de trobada per exposar els materials que esmentàvem. Aquesta mostra, igual que la de Barcelona, es troba reforçada per tot un seguit de xerrades i debats, els quals giraven entorn als següents eixos: memòria històrica, lluites locals, estatals i internacionals i, finalment, des de l'àmbit més teòric: "Reflexión sobre nuestras formas de participación en los conflic-

tos masivos que suceden estos tiempos". Resulta destacable el nombre elevat de companyes i companys que es van donar cita en aquest espai, assolint xifres superiors al centenar de persones en les diferents xer-

rades. Aquest fet ens porta a pensar en la importància, o si més no, l'atracció que comencen a agafar les idees anarquistes i no autoritàries per cada cop més gent. Amb aquesta trobada, doncs, es fa un esforç molt destacable per donar a conèixer tot el treball realitzat durant l'any pels diferents col·lectius alhora de recuperar i editar materials crítics que ens facin entendre la nostra realitat actual.

Així els diferents col·lectius creen llaços d'afinitat, intercanviant tant materials escrits com arxius digitals, i relacions formals en quant a la distribució de llibres i fanzines no existents en altres territoris.

Els últims fets que s'han estat donant a Madrid, com per exemple, la passada vaga del 14 N i la convocatòria de rodejar el Congrés, són exemples clars de l'augment de la conflictivitat i la lluita social al carrer. Per aquest motiu, la trobada no deixa de ser un espai vital on difondre les nostres idees i experiències així com un lloc de reflexió i debat col·lectiu, el qual ens pugui servir en els propers episodis de la lluita de classes.

Com a nota curiosa i no tant graciosa, els serveis d'informació de Madrid també van voler donar-se cita en aquesta trobada antiautoritària tractant de gravar a través d'un osset de peluix a totes les companyes que es van apropar a la mateixa mostra. Aquest fet no deixa de ser una prova més de fins on es dona la persecució política a l'Estat espanyol.

Mijail Vlassof

El retorno de los weichafe, realitzat per Gonzalo Mateos Benito i editat per Logofobia és un documental que s'endinsa en els processos de recuperació territorial mapuche que estan duent a terme les comunitats mapuche en conflicte. El documental consta de dues parts una primera, on es descriu la lluita de les comunitats i una segona on es denuncia la repressió de l'estat xilè amb les comunitats mapuche. El documental se centra sobretot en la Comunitat Autònoma de Temucucui, els seus integrants al llarg de l'hora de documental explicaran la seva visió de les coses. Des que van ser desposseïts de les seves terres per l'estat xilè, la lluita per la terra ha estat una constant del poble mapuche que és conscient que és a la

terra on es pot desenvolupar la seva cultura i la seva supervivència com a poble.

La demanda de restitució d'espais territorials per les comunitats ha causat un gran impacte, denunciant l'actual sistema de propietat basat en la usurpació, en l'expansió d'empreses forestals, hidroelèctriques... El conflicte ja no té lloc amb propietaris individuals, com va ser en el passat, sinó amb grans empreses. Aquestes empreses han protagonitzat en les últimes dècades un accelerat procés de concentració de propietats a la província d'Arauco i Malleco, expandint-se acceleradament cap a altres zones de la IX i X regió, on existeix alta concentració de població mapuche. La presència de grans empreses i de mega-projectes és vista pels comuneros pertanyents a les comunitats en conflicte com una amenaça al seu Ter-

ritori que té conseqüències nefastes per al desenvolupament de la seva cultura. Això unit al fet que la major part dels mega-projectes o de les concessions a les empreses per explotar els recursos es fa sense consultar a les comunitats afectades, provoca la sensació que el govern no té en compte l'opinió de les comunitats i solament busca que la lògica d'explotació capitalista s'imposi, sense importar-li per res l'impacte d'aquesta manera de producció sobre les comunitats.

Enfront de l'avanç de les polítiques neoliberals al territori mapuche; el moviment mapuche ha convertit l'Autonomia i el Teritori en les seves principals demandes i ha entès que solament mitjançant l'exercici de drets polítics i territorials pot sobreviure com a poble i fer front al model econòmic neoliberal. Les últimes demandes

mapuche es formulen en termes d'autonomia interna, d'autodeterminació i de descolonització interna. El problema mapuche ja no és únicament un problema de terra (si és que ho anés a ser algun dia), s'ha transformat en un assumpte de Teritori. D'una demanda centrada en el dret dels mapuche a la terra i a la participació dins de l'aparell de l'Estat, s'ha passat a una demanda centrada en el reconeixement de la territorialitat indígena, així com del dret a un desenvolupament polític i cultural autònom a l'interior d'aquests territoris.

La repressió estatal a les comunitats mapuche és la resposta estatal front les mobilitzacions i protestes que duen a terme les comunitats mapuche. Les comunitats mapuche es converteixen en adversàries i opositores als interessos de les institucions i les elits econòmiques i polí-

tiques de l'estat xilè ja que les reivindicacions territorials i polítiques d'aquestes són un fre al desenvolupament de les polítiques neoliberals. La repressió respondria a la lògica estatal de posar fi a les resistències en poder quan la protesta social i les mobilitzacions se surten de les vies legals o institucionals i és l'evidència que dins de l'estructura estatal xilena no hi ha cabuda per a les demandes del moviment mapuche. D'altra banda aquesta repressió l'hem de contextualitzar dins de la dinàmica històrica que ha caracteritzat les relacions entre l'estat xilè i els mapuche que s'ha basat en la dominació estatal sobre els indígenes sent la violència institucional un dels principals pilars sobre els quals s'assenta la dominació. La repressió estatal ha intentat mitjançant els seus diferents mitjans desmobilitzar a les comunitats mapuche en conflicte.

